

Ти готовий слухати?

«Тасмницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим...» (Кол. 1:26).

Коли я був хлопчиком, радіо щойно появилось. Ми збиралися навколо грубого, зібраного вручну приймача і крутили ручки. Часто нам вдавалося впіймати лише шум і шипіння. Слухати це було не надто цікаво, але ми залишалися на цій частоті. Ми знали, що десь далеко є невидимий передавач, і якщо ми вже встановили зв'язок, то, рано чи пізно, почуємо голосний і чіткий голос.

Невже Бог говорить з нами? Чи намагається Він встановити з нами зв'язок? Так! І заважаємо цьому ми самі. Як той допотопний приймач, ми просто налаштовані не на ту частоту.

Є лише один спосіб пізнати Бога — коли Він Сам відкриється нам. І Він відкрився людям. Він відкривається в красі світу, которого Він Сам створив, а ще повніше Він відкривається у Своему писаному Слові — Біблії. Багато віків тому Він говорив з пророками і апостолами, які за натхненням Святого Духа записали для нас Його Слово.

Бог намагається прорватися до нас через шуми перешкод, а від нас вимагається «налаштуватися» на Його Слово. Ти готовий слухати?

Дві сторони Євангелія

Проповідь на закритті XIII Всеукраїнського з'їзду молоді Церкви ХВЕУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:16).

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

«З цієї причини я нагадую тобі, щоб ти розгрівав Божого дара, який у тобі через покладання рук моїх. Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму. Тож не соромся засвідчення Господа нашого, ні мене, Його в'язня, але страждай з Євангелією за силою Бога, що нас спас і покликав святим покликком, не за наші діла, але з волі Своеї та з благодаті, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів. А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією, що для неї я був настановлений за проповідника, апостола й учителя.

З цієї причини й терплю я оце, але не соромлюсь, бо знаю, в Кого я вірував, та впевнився, що має Він силу заховати на той день заставу мою. Май же за вір здорових слів ті, які від мене почув ти у вірі й любові, що в Христі Ісусі вона. Добро припоручене стережи Святим Духом, що в нас пробуває» (2 Тим 1:6-14).

Нам подобається однобоке Євангеліє. Але Біблія показує нам Добру Новину з різних сторін. І ми будемо винні перед Богом, якщо показуватимемо лише те, що нам подобається. Павло відкриває речі, які не надто привабливі. Він каже страждати з Євангелієм.

Добре вірувати, коли все добре. Коли вітер попутний. «Легко так за Тобою іти, коли все посміхається нам», — співаємо ми. Але ми маємо показати другий бік. Не лише усміхайся, але й страждай.

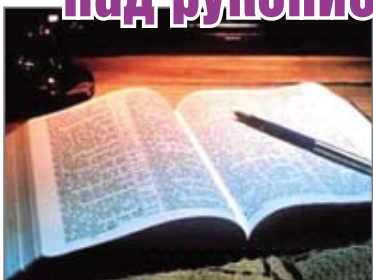
Лист до римлян, текст із якого став

гаслом нашого з'їзду, був написаний, коли Павло ще в Римі не побував. А лист, текст з якого ми читали на початку, був написаний не до Риму, а з Риму. Це тюремне послання апостола Павла. І Павло мав великий досвід — не тільки звіщати Євангеліє, але й страждати за нього.

Ми маємо привілей не тільки вірувати, але й страждати. І нам це не подобається. Це дуже небезпечно — бути налаштованим тільки на все позитивне. Бо коли несподівано прийде негативне, ми виявимося не готовими.

Закінчення на 2-й стор.

ФІЛІППІНИ: християни різних конфесій разом працюють над рукописною Біблією

На Філіппінах представлений проект багатомовної рукописної Біблії. в якому візьмуть участь християни різних конфесій. Проект під назвою «Хай буде одна Біблія» має на

меті спонукати християн до єдності.

Організаторами проекту виступили Конференція філіппінських католицьких єпископів і Філіппінське біблійне товариство.

Кожен вірш Біблії буде переписаний від руки, причому писатимуть їх різні люди — католики і протестанти, священики і миряни, городяни і сільські жителі, студенти і члени уряду...

За задумом організаторів, у рукописній Біблії будуть дві колонки: одна з англійським перекладом, друга — з перекладом на одну з місцевих мов.

CNL-NEWS.

ІСТИНА

Історичні факти підтверджують згадані в Біблії події

У найбільшому світовому архіві стародавніх глиняних клинописних табличок Месопотамії, які зберігаються в Британському музеї, виявлено докази існування одного із згаданих в Біблії персонажів.

Мова йде про одного з вавилонських воєначальників, який під проводом вавилонського царя Навуходоносора брав участь в облозі Єрусалима в 587 році до н. е. Його ім'я — Нево-Сарсекім згадується в Книзі пророка Єремії.

Ряд тлумачів Біблії вважали, що ці події вигадані і їх треба розуміти швидше як «поетичне й алегоричне навчання».

Яким же було здивування вчених, коли під час роботи над перекладом нової партії клинописних табличок професор університету Відня Мікаель Юрса виявив на одній із них ім'я Нево-Сарсекіма. У ній повідомлялося про великий дарунок Нево-Сарсекіма одному з вавилонських

храмів. У тексті також згадується і цар Навуходоносор. Сама клинописна табличка належить до часів, описаних в Книзі пророка Єремії.

Світові наукові кола вважають, що підтвердження викладеного в Біблії факту з незалежних історичних джерел служить додатковим і переконливим доказом того, що біблійні розповіді істинні, передає «ИТАР-ТАСС».

Міжнародні організації закликають власті Нігерії припинити напади на християн

Лідер організації «Всесвітня християнська солідарність» Стюарт Віндзор закликав власті Нігерії терміново переглянути заходи з організації безпеки у штаті Плато, де продовжуються жорстокі напади на християн.

Останній напад стався наприкінці липня в селі Мазах. На світанку мусульмани вбили десятих християн, у тому числі і дітей, — жителів цього села, спалили їх дома і церкву. Перш за все, атаки були спрямовані на дім представника сільських властей і дім місцевого пастора.

Пастору Нуху Доеу вдалося втекти з одним з дітей, але його дружину і двох інших дітей вбили. Його внук потрапив до лікарні з вогнепальною раною ноги.

Жителі села стверджують, що сили безпеки були повідомлені про напад вчасно, проте залишалися за межами села і ввійшли в поселення лише після того, як насильство припинилося.

За останні місяці в конфліктах у штаті Плато, розміщеному приблизно посередині між мусульманською північчю і християнським півднем, загинули сотні людей.

НХС.

РЕАЛІЇ ХХІ СТОЛІТТЯ

Євангеліст відкуповує сучасних рабів

Уявіть собі чотири-п'ятирічних дітей, яких змушують працювати по 14-16 годин на добу і робити цеглу, сигарети, мотузки і тканину, а потім заставляють жебракувати, випрошуючи їжу. Така дика картина — цілком звична річ для багатьох азійських і близькосхідних країн.

«Це суворий і надзвичайно суворий світ, — розповідає євангеліст Брюс Ладебу, засновник служіння Children's Rescue Initiative (CRI), який платить за визволення цих жертв. — Діти зовсім не мають вільного часу, вони працюють від світанку до пізньої ночі».

Багато з них потрапили в рабство через борги своїх батьків. Озброївшись пістолетами (для самооборони) і грошима, команда CRI навідує такі рабські райони, викуповуючи не тільки дітей, а цілі сім'ї і сплачуючи від 200 доларів

за дитину до 1000 доларів за сім'ю.

«Недавно ми викупили родину з сімох осіб, — розповідає Ладебу. — Їх першопочатковий борг становив 500 доларів, і три покоління людей працювали, щоб погасити його». CRI заплатив за цю родину тисячу доларів.

Команда забезпечує викуплених з рабства людей дахом над головою, їжею і дбає про їх освіту. Для цього відкрито три притулки і сім християнських шкіл. Працівники збирають кошти, щоб закупити корів і курей, аби годувати недавніх жертв рабства.

Сам Ладебу багато мандрує по світу, намагаючись показати любов Ісуса Христа якомога більшій кількості людей. «Коли ми допомагаємо дітям-рабам, сиротам або безпритульним дітям, нами рухає Христова любов», — пояснює євангеліст.

Дві сторони Євангелія

Проповідь на закритті XIII Всеукраїнського з'їзду молоді Церкви ХВЄУ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Навіть лелеки – і ті готуються до перельоту. Настане 19 серпня – і вони закружляють над нашими містами і селами, наче прощаючись з нами до наступної весни. Вони знають час.

Бог дав нам Слово, щоб ми знали час. Нині час великої благодаті, час свободи. Нас вітає влада, і здається, нині всі віруючі. Але були часи, і я ще їх пам'ятаю, коли нас соромили, ганьбили, ми були ізгоями в суспільстві. І це було не так вже й давно – якихось 30 років тому. Влада робила все, щоб ми соромилися своєї віри. Мовляв, прогрес, техніка, наука, он вже Гагарін в космос полетів. А він, бідака, пролетів кілька кілометрів і каже: «В космосі бував і Бога не видав». Незабаром, правда, побачив...

Атеїстичне суспільство хизувалося, кидаючи нам в лице так звані досягнення науки. А нині всім відомо, що це були міфи, в які вірили не мільйони, а сотні мільйонів людей, несучи плакати вождів революції, поклоняючись ідолам.

Нас у школі змушували співати: «Ленін завжди живий...» А як я міг таке співати, коли знав, що це брехня... Часи були такі, і братство в Україні заплатило величезну ціну кров'ю тисяч страждальців за віру євангельську. Віруючі люди в Україні не піддалися атеїстичному режиму, не поклонилися ідолам, тому Бог для України передбачив велику роль – від нас іде велике духовне пробудження в Європі від сходів до заходу. Я вірю в це, бо наш Господь живий.

Чому Павло так наголошував на тому, щоб не соромитись Євангелія? Уявімо Римську імперію – з її богами, культом сили, золота, культу кесаря... І раптом група якихось людей проповідує якогось розп'ятого Месію. Ні слави в них, ні влади, ні золота, ні величчя, ні виду... А Павло заявляє, що не соромиться...

Світ захоче тебе засоромити! Коли ми разом, ми дуже міцні, ми готові до бою. Але Бог пошле нас кожного зокрема, і ми покажемо, чи ми герої. Ми не можемо бути героями, якщо попереду не буде йти Господь. Пустімо Його наперед, бо наробиємо багато помилок і наламаємо багато дров, як підемо самі. І нам можуть ноги поламати, коли підемо не тими шляхами. Пустімо вперед Пастиря і Господа Ісуса Христа.

Він нас не соромився, не соромився висіти роздягнений, закривавлений, осміяний, опльований, проданий за 30 срібняків, покинутий всіма. Це плата за твоє і моє спасіння.

Павло пише до Тимофія, щоб той не соромився засвідчення Господа ані Павла як Його в'язня, але страждав з Євангелієм за силою Бога.

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЄ України

Бог піде з тобою, дорога молоді, не тому, що ти багато знаєш і маєш багато енергії. Бог шукає не енергійних, не сильних – Йому потрібна одна категорія людей, яких так тяжко знайти, – категорія смиренних і жертвних. Навіть Петро, будучи в школі Ісуса, почувши слова, що він – скеля, що Ісус збудує на цьому камені Свою Церкву, і ворота пекла її не здолають, почав бачити себе з ключами, як можновладного... Такий великий, поважний чоловік, з такими відкриттями... І він відважився стати поперек Тому, Хто дав йому ключі і те відкриття.

Петро прийняв від Бога відкриття, силу і владу, але не зрозумів суті. Так і ми – багато знаємо, але багато й не розуміємо. Але ми в школі Божій, і Він нас буде вчити. Йому потрібні люди, які би віддалися в Його руки, щоб Він міг їх переманити. Бо тільки з перемішаної глини виходить добрий глечик. Глину треба переманити, бо інакше толку з неї не буде. Так само і наш характер Бог буде переманити, бо інакше ми наробиємо більше шкоди, як добра.

Бог хоче йти попереду, хоче через нас і в нас працювати. Біймося одногобого Євангелія. Ми проповідуємо іншим, але це Євангеліє спрямоване в наш сердечний храм, у нашу душу, де так потрібне Боже слово, потрібна Божа волога, Божа сила, Божі переміни. Чим більше буде переміни в тобі, тим більшу силу ти будеш мати, щоб впливати на людей.

Євангеліє, як медаль, має дві сторони: воно приносить славу Божу і за нього треба страждати. Оце і є повнота Божого Євангелія.

Ми живемо в нелегкий час. Недавно відбулася зустріч представників християнських Церков з представниками Міністерства культури. І ми висловлювали свої претензії до влади, до депутатів – членів Парламентської Асамблеї Ради Європи, котрі мали брати участь в голосуванні щодо резолюції, яка дає широкі права гомосексуалістам, всяким збоченцям. Усі глави Церков – від православних патріархів до єпископів євангельських Церков підписалися під листом з вимогою голосувати проти такого беззаконня.

Польща голосувала проти. Молдова – така маленька країна – голосувала проти. Росія голосувала проти, а наші українці на те засідання просто не прийшли. І ми запитали: чому ви,

представники народу, не виступили проти зла?

Це підкреслює той факт, що дуже багато людей бояться йти проти зла. Краще пливати за течією. Але за течією пливе тільки мертва риба, жива пливе проти течії.

Божий народ, усі, хто має тверду віру в Ісуса Христа, повинні твердо заявити про свій протест проти навали беззаконня і зла. Європа духовно загниває. Популяризуються речі, якими соромилися, гидували, які тисячоліттями вважали мерзотою. А нині це все вилазить нагору. І я роблю висновок: влада антихриста вже при дверях. Він опрацює мозок людей, перевертає їхній розум.

Згадаймо, що передувало покаранню Содому й Гоморри. Гріх! У словнику Даля гріх мужолозтва так і названий – содомським гріхом. Содомський гріх у ті давні часи панував в невеликому містечку, де жив

Лот. Нині він вразив Іспанію, Голландію, вражає Німеччину, вражає мерів міст, членів парламентів, високих посадовців. Мерзота лізе в культуру, і на нашому телебаченні можна бачити рекламу цього «нового способу життя».

Хто стане проти цього? Коли ці люди при великих грошах, а ще коли в них є влада, вони будуть насилувати душу українського народу, нав'язувати свою думку. Мені доводилося переглядати випуски програми «95 квартал», і я зауважив, як легенько, з гумором молоді нав'язують думку про популярність тої мерзоти. Хто стане проти?

Нам треба молитися, щоб наша влада не була подібна до страуса, який ховає свою голову в пісок, бо тільки віра в Бога і покора Євангелію принесуть нашій країні процвітання. Тільки Євангеліє підніме з болота і визволить мільйони нашої молоді, які сидять на голці – таких маємо до двох мільйонів в Україні... Чимало в Україні людей, які одержимі сріблολюбством, користолюбством і не соромляться пропагувати нечисть, показувати наготу, популяризувати фільми зі сценами жорстокості і вбивств. Наше суспільство штовхають до крові. Молодь носить сьогодні футболки з намальованими іклами, з яких капає кров.

А чому навчають українських дітей сучасні мультики? Вбивству, насильству, знеціненню людської душі. Тільки Євангеліє підносить людську душу на незмірні висоти – бо за неї помер Ісус Христос!

І ми, як Церква Христова, маємо нести справжні цінності в суспільство, бо Євангеліє не має альтернативи. Тому, дорога молоді, спілкуйтеся з Автором Євангелія – Духом Святим, ідіть до тої криниці живої води, бо інакше лукавий підсуне вам інше джерельце.

Ви би бачили, як вмирають курці, коли легені з'їдають рак або туберкульоз... Це жахлива смерть! І ніхто не показує, як той нещасний «зловив момент», ніхто не показує, скільки сімей розбив алкоголь, скільки аварій сталося через пиятику, скільки хворих дітей народжується через пропаганду беззаконня. І люди цього не соромляться.

Але ми маємо чим хвалитися! Нам є чим хвалитися – Тим, Хто нас спас! Слава Йому! Слава Тому, Хто на цій землі хоче зробити нас громадянами країни, які люблять свою землю.

Я глибоко переконаний, що по молитві народу Бог може зцілити заражену радіацією Чорнобиля українську землю. Бог має силу зцілити – бо так написано: «Якщо впокориться народ, і поверне з доріг своїх злих, і помолиться до Мене – Я прощу їм і зцілю їхню землю».

Я вірю Господу. І ви віруйте! Сьогодні наука не може справитися з наслідками того лиха, влада не може дати собі ради. Беззаконня є кому робити, але нема з кого спитати – відповідальності ніхто не бере. Але є Бог на небі. Який спитає з кожного, у тому числі з нас і з наших дітей, якщо ми не покаємося, бо Бог – справедливий.

Євангеліє – це Добра Новина. Але вона полягає не тільки в тому, що Бог нас любить, що Він спасає всіх людей, – Павло наголошує, що, згідно з Євангелієм, Бог буде судити весь світ.

Нехай Господь буде не нашим Суддею, а нашим Спасителем. З добрим настроєм, добрими почуттями, глибокою вірою і любов'ю до Ісуса понесімо до своїх домів цю звістку.

Один студент, навчаючись в коледжі, весь час відкидав всі намагання свого професора – щирого християнина переконати його в тому, що є Бог. Коли студент закінчив коледж, професор на прощання йому сказав: «Я переконався, що ти не хочеш шукати Бога. Ну що ж, тоді Бог Сам тебе знайде».

Буквально через лічені місяці цей хлопець захворів на рак легень. Викладач, почувши про це, вирішив з ним зустрітись і побачив перед собою цілком іншу людину. Хлопець сказав, що слово, яке професор кинув йому на прощання, збулося – Бог його знайшов. І розповів, що кричав до Бога, почувши про свою хворобу, молився, благаючи зцілення, але небо мовчало. Бог не відповідав. І він зрозумів, що життя його закінчується. І згадав, що має непорозуміння з батьком. Зовні наче і все гаразд, але якогось дружнього спілкування не було. Хлопець ніколи не чув від батька слів любові і ніколи не говорив йому слів любові у відповідь. І от він підійшов до батька, який, як звичайно, сидів на дивані, читаючи газету, і сказав: «Тату, я тебе люблю».

Газета випала з батькових рук, і він розплакався. Юнак по черзі зі словами любові підходив до всіх членів родини, просячи прощення за все погане в минулому і дякуючи за те, що вони були в його житті. І Бог навідав його і спас.

Невдовзі той хлопець з любов'ю в серці і вірою на устах перейшов в ту чудову країну, куди прямуємо ми з вами.

Наш Бог живий! Дякуймо Йому, не стидаймося Його Слова. У школі, в інституті, на роботі, в дорозі говорімо про Нього людям. Це єдиний засіб для спасіння людської душі, яка погрузла в болоті. Філософія не допоможе, нові ідеї не спрацюють, матеріальні речі ще глибше запорпають в це болото, влада ще більше занурить... Усі інші авторитети тільки віддаляють від Бога. А Ісус каже: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і навчитесь від мене, бо Я тихий і сердцем покірливий. І знайдете спокій душам вашим».

4 – 7 серпня за підтримки багатьох Церков в Україні пройде Марш життя-2010.

Як можна розірвати покривало пітьми над нашою нацією? Я задавався цим питанням більше 20 років свого служіння. Як може слово з Ісаї 60:1-2 стати таким реальним, щоб слава Господня наповнила наші регіони, міста, села і країни настільки, щоби в них могло прийти пробудження?

Я родом з Німеччини, і саме ця країна у зв'язку з нашим минулим дуже потребувала відповіді на це питання. Ми молилися і проповідували Євангеліє, переживали силу Духа Святого і створювали нові церкви, але справжнього прориву так і не бачили, поки не зауважили, що досі упустили з виду щось дуже важливе. Виявляється, покривало пітьми, яке лежало над нашою нацією, мало своє ім'я. Це було «покривало мовчання про поведінку з ізраїльським народом і про трагедію Голокосту». Наші батьки були причетні до цього, але вони замовчували це. Багато хто витіснив це зі своєї свідомості і намагався жити, начебто нічого такого не було. Хтось соромився цього, хтось

Марш життя – 2010: РОЗІРВАТИ ТЯГАР МОВЧАННЯ

«Уставай, світися... бо прийшло твоє світло» (Іс. 60:1a)

був не згоден. Але їх мовчання не могло загладити провину за пролиту кров, і це мовчання стало частиною нас.

Воно стало спадком наступних поколінь – мовчання про Ізраїль, про Його народ, а також про невизнану вину. Найочевидніша ознака цього – наша байдужість!

Тільки дорогоцінна кров Ісуса Христа, Його милість і прощення можуть зруйнувати основи пітьми. Але як можна це втілити в життя? У Біблії сказано: «Уставай, світися...» І як тільки ми зрозуміли, що це означає, наше місто і наша країна змінилися.

Ключем до цих змін став Марш жит-

тя. За час свого служіння я ще ніколи не переживав такого потужного духовного авторитету, як під час Маршу. Це помазання полягає в силі примирення і в відкритому сповіданні євреїв і не євреїв, що тільки через силу крові Ісуса Христа можуть бути зруйновані основи пітьми і припинене мовчання цілої нації. Не засуджувати, але називати провини минулого своїм іменем. І завдяки прощенню і примиренню з людьми, які пережили Голокост, розривається цей тяжкий тягар і приходить величезна радість.

Ми провели Марш життя у 2007, 2008 і 2009 роках, причому останній пройшов у семи містах США. Найближчими роками

Марш життя заплановано провести у п'яти країнах, у тому числі і в Україні.

Господь, безперечно, поклав Свою руку на Україну. І Його плани пробудження для України принесуть благословення і для інших країн. Водночас над Україною лежить покривало пітьми, яке ще не розірване. Близько 1,6 мільйона євреїв стали жертвами Голокосту в Україні. Це відбувалося буквально по всій країні. Немає, мабуть, жодного українського села чи міста, де б єврейське населення не піддавалося страті чи повному знищенню. Відповідальними за ці жахливі злочини були німецькі загарбники, які разом з групами спеціального призначення, а та-

кож за підтримки численних українських підрозділів здійснювали масові знищення єврейського народу.

Ми, німці, винні найбільше. Тільки усвідомлюючи це, ми можемо допомогти іншим націям поглянути на сліди минулого і розірвати покривало мовчання. Настав час Господа і для Маршу життя в Україні.

Брати участь в Марші життя-2010 в Україні – великий привілей для нас.

Джобс Бітнер.
Старший пастор місіонерської організації ТОС.

м. Тюбінген, Німеччина.

У Старому Заповіті можна прочитати історію про те, як юдейський цар Єзекія одержав листа від диявола: «І взяв Єзекія ті листи з руки послів, і прочитав їх, і ввійшов у Господній дім. І Єзекія розгорнув одного листа перед Господнім лицем. І Єзекія молився перед Господнім лицем і сказав: «Господи, Боже Ізраїлів, що сидиш на херувимах! Ти Той єдиний Бог для всіх царств землі, Ти створив небеса та землю! Нахили, Господи, вухо Своє та й почуй! Відкрий, Господи, очі Свої та й побач, і почуй слова Санхеріва, що прислав ображати Живого Бога!» (2 Цар. 19:14-16).

Лист від ворога

ПРОПОВІДІ

Давид ВІЛКЕРСОН

Хоча підписав цей лист Санхерів, цар Ассирії, він прийшов прямо з пекла. Ім'я «Санхерів» означає «людина гріха» (а ще «бог місяця, що примножує братів»). Він уособлює сатану, бога цього світу.

Коли Єзекія одержав цього листа, Єрусалим був оточений могутньою асирійською армією. Цар Санхерів і його полчища вже забрали в полон десять племен Ізраїлевих. На Ізраїль впав Божий суд за його аморальність, ідопоклоніння і відступництво. Ізраїль був переповнений гидотою, хіттю, перелюбом — цілковитим божевільям на ґрунті насолоди. «І спровадив асирійський цар людей з Вавилону... й оселив по містах Самарії... не боялися вони Господа... І ті народи все боялися Господа, але служили бовванам своїм» (2 Цар. 17:24-25, 41).

Писання говорить, що юдейський цар Єзекія був благочестивим мужем: «І робив він угодне в Господніх очах... Він понищив пагірки і поламав стовпи для богів... Він надіявся на Господа, Бога Ізраїля, і такого, як він, не було між усіма царями Юдиними, ані між тими, що були перед ним. І міцно тримався він Господа, не відступивши від Нього, і додержував заповіді Його, що наказав був Господь Мойсееві. І був Господь із ним — у всьому, куди він ходив, він мав поведження» (2 Цар. 18:3-7).

Ось чому «людина гріха» виступила, щоб знищити Єзекію, і з цієї ж причини сатана нападатиме і на тебе.

Жодної данини ворогові!

Юдея була підвладна Ассирії, і це був різновид рабства. Асирійський цар наклав на Юдею данину — 300 талантів срібла і 30 талантів золота: «І віддав Єзекія все срібло, знайдене в Господньому домі та в царевих скарбницях. Того часу Єзекія відрубав золото з дверей Господнього дому...» (2 Цар. 18:15-16).

Це картина компромісу, і це можна побачити сьогодні в Божій церкві: християни пристосовуються до світу, боячись назвати гріх гріхом. Та все ж серце Єзекії врешті-решт обурилося. Він вигукнув: «Досить платити данину ворогові!». Це було схоже на пробудження від Духа Святого, заклик до відділення святого залишку народу, який більше не бажав іти на компроміс з «людиною гріха» чи боятися його.

Однак в цьому і полягав конфлікт: поки народ платив данину дияволу, їх не чіпали. Але коли Єзекія вирішив покласти кінець політиці умилостивлення ворога, компромісам і світським зв'язкам, тоді і прийшов лист.

З тої миті, коли ви пориваєте з цим світом і вручаєте своє життя в руки Господа, не дрімайте: на вас кинеться все пекло! Ви станете цілком для диявола і опинитесь в облозі з боку «людини гріха». Ви будете серйозно випробувані, щоб переконатися, чи справді ви довірилися Богові у всьому.

Підступні наміри ворога

Ассирійці — своєрідний прообраз сьогодинішніх «проповідників процвітання». Диявол розташує навколо твоїх стін свою армію людей, які сильні, красиві і, очевидно, успішні у всьому, що вони задумують. Коли ти побачиш їх, ти почуватимешся як бранець, оточений стінами! «А ассирійський цар послав... до царя Єзекії головного командувача... та великого чашника з великим військом до Єрусалиму» (2 Цар. 18:17).

Перша пастка «людини гріха», — постави під сумнів твоє тверде рішення повністю покластися на Господа. Великий чашник був повноважним послом царя. Він їдко висміював благочестя: «І сказав до них великий чашник: «Що це за надія, на яку ти надієшся?.. На кого тепер надієшся, що збунтувався проти мене?» (2 Цар. 18:19-

20). Суть цього полягає в наступному: «Бог не збирається виручати тебе з цієї біди. Ти програєш! Ти в справжній біді, і твоя віра не допоможе».

Чи не говорив тобі диявол, що Бог не збирається рятувати тебе, що твоя віра надто слабка чи мала, що справа твоя безнадійна? «І як же ти проженеш хоч одного намісника з найменших рабів мого пана?» (Іс. 36:9). Іншими словами, він говорить: «Як ти можеш віцпіліти, якщо за твоїми нинішніми бідами йде армія завтрашніх? Ти справді віриш, що Бог збирається зробити для тебе чудо? Та припини... Ось я пропоную тобі...»

Тепер сатана вплітає новий обман: він говорить, що за всіма твоїми бідами стоїть Бог. Посол Ассирії заявив: «Господь сказав був мені: Піди на той край та знищ його!» (2 Цар. 18:25). Сатана спробує тебе переконати в тому, що Бог зводить з тобою рахунки, що Він гнівається на тебе.

Це його найпідступніша брехня! Він підмовляє тебе повірити, що Бог залишив тебе і віддав печалям і негараздам. Не вір цьому! Це сатана хоче погубити тебе. Господь — наш Визволитель! Ісая сказав, що Він гряде: «Щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість пополу дати їм оздобу, оливу радості замість жалоби, одержу хвали замість темного духа!» (Іс. 61:3).

Ні, ти не підеш на дно. Просто ти переживаєш атаку, піддаючись вогненному шквалу ворожої брехні, тому що поклав у своє серце надіятися на Господа. Сатана намагається зруйнувати твою віру в Бога.

Ще один підступ, який використовує сатана, щоб посилити свою атаку на тебе, — він намагається зосередити твою увагу на його перемогах над іншими християнами: «Чи справді врятували боги тих народів... від руки асирійського царя? Де боги Гамату та Арпаду?.. Чи врятували вони Самарію від моєї руки? Котрий з поміж усіх богів цих країв урятував свій край від моєї руки, — то не в неже ж Господь урятує Єрусалим від моєї руки?» (2 Цар. 18:33-35).

Сатана нагадає тобі про всіх християн, які заявляли, що надіються на Бога, але терпіли негаразди, хвороби і навіть смерть. А потім намалює фантастичну картину того, яким могло би бути твоє життя, якби ти пішов на угоду з ним: «Не слухайте Єзекії, бо так сказав цар ассирійський: Примірьтеся до мною, та й вийдіть до мене, та й їжте кожен свій виноград та кожен фігу свою, і пийте кожен воду з своєї копанки, аж поки я не прийду й не візьму вас до краю такого ж, як вони. До краю збіжжя та виноградного соку, до краю хліба та виноградників, до краю оливи, оливного соку та меду, — щоб ви жили й не вмирали! І не слухайте Єзекії, коли він намовляє вас, говорячи: Господь порятує нас!» (2 Цар. 18:31-32).

Який підступний брехун диявол! Але кожний компроміс, який ти допускаєш у ходінні з Ісусом, є твоїм побаченням з

дияволом! Він обіцяє: «Я... прийду й... візьму вас до краю такого ж, як ваш край» (2 Цар. 18:32). Іншими словами, він каже: «Ти можеш взяти з собою Бога, коли підеши зі мною! Тобі треба буде лише щось змінити, але ти все ще будеш залишатися самим собою. Це нікому не зашкодить. Ти можеш мати все — Ісуса і угоду!». Але як тільки ти приймеш цю брехню, з тої миті станеш рабом диявола! Там нема ніякої землі, вина, оливи чи обіцяного раю. Тієї ж хвилини, коли ти вийдеш до нього, він накинє кайдани на твою шию і поведе у Вавилон. Ти ніколи не отримаєш того, на що сподівався. Замість цього ти одержиш батіг і кайдани. Замість отця ти одержиш наглядача. Добра вода, яку він обіцяв тобі, насправді отруйна. Замість свободи ти житимеш в повному рабстві, будеш рабом сатанинських похотей.

Лист від диявола

Врешті-решт, як останній засіб, сатана пришле тобі залякуючого листа: «І взяв Єзекія ті листи з руки послів, і прочитав їх, і ввійшов у Господній дім. І Єзекія розгорнув одного листа перед Господнім лицем» (2 Цар. 19:14).

Лист знаважав живого Бога і хотів залякати Божий народ. Чи не одержав і ти такого ж листа? Це може бути свідчення про розлучення — сатанинський спосіб сказати тобі, що ти невдаха; або ж наказ про звільнення з роботи — мовляв, ти пішов за Ісусом і тому став нікому не потрібний, і тепер тобі нічим буде платити за квартиру або утримувати сім'ю. А як щодо твоєї рентгенограми? Там чорним по білому написано — у тебе смертельна хвороба. І сатана говорить: «Ти ще віриш, що Ісус ціляє? Ну, де ж Він тепер? Чому ти повинен страждати? Ти віддав Йому все, а Він не дав тобі взамін нічого, окрім страждань».

Один мій друг-бізнесмен якось одержав бухгалтерський звіт, з якого випливало, що довірених службовців присвоїв сотні тисяч доларів, які належали його компанії. І його почали атакувати думки: «Ось що ти отримав за відданість Господу. Ти молився, даєш пожертвування — і в підсумку тебе обкрадають».

Що робити, коли стикаєшся з диявольською звісткою

По-перше, треба розгорнути листа ворога перед Господом, як зробив Єзекія: «І Єзекія розгорнув... листа перед Господнім лицем. І Єзекія молився...» (2 Цар. 19:14-15).

Молися і шукай Господа. Не вступай у розмову і не сперечайся з дияволом. Просто бережи свій мир, як народ в описаному епізоді: «І мовчав той народ, і не відповів йому ані слова, бо це був наказ царя, що сказав: «Не відповідайте йому!» (2 Цар. 18:36).

Бог прочитав цього листа і посміявся! «Ось те слово, яке Господь говорив про нього: «Гордуй тобою, сміється із тебе дівиця, сіонська дочка, вслід тобі головою хитає дочка Єрусалиму!» (2 Цар. 19:21). Іншими словами, Бог сприймає цей лист як адресований особисто Йому. «Кого ляв ти та ображав і на кого повищив ти голос та вгору підніс свої очі? — На Святого Ізраїлевого!» (2 Цар. 19:22).

Хто торкається вас — торкається зиніці ока Божого. «Тому так сказав Господь: Він не ввійде до міста оцього, і туди він не кине стріли, і щитом її не попередить, і вала на нього не висипле!.. І це місто Я обороню на спасіння його ради Себе та ради Давида, Могого раба!» (2 Цар. 19:32, 34).

Тієї ж ночі Бог показав Єзекії, що досить тільки одного ангела Господнього, щоб знищити цілу армію: «І сталося тієї ночі, і виїшов ангел Господній, і забив в ассирійському таборі сто й вісімдесят і п'ять тисяч. І повстали вони рано вранці, аж ось — усі мертві трупи!.. (2 Цар. 19:35). «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, — і визволяє їх» (Пс. 34:8).

Нехай же глибоко всориніться у своєму серці: ти в безпеці! Господь захистить і порятує тебе!

46-й псалом — чудова відповідь ворогу на всі його атаки. «Бог для нас — охорона та сила, допомога в недолях, що часто трапляються. Тому не лякаємось ми, як трясеться земля, і коли гори зсуваються в серце морів».

Господь Сам знищить всю диявольську зброю, заготовлену проти нас: «Жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху» (Іс. 54:17). І я цілком спокійний, бо знаю, що Бог — мій Відкупитель, мій Захисник, Який керує всім моїм життям. Я в безпеці, оточений Його присутністю і любов'ю. Тому я стоятиму твердо, споглядаючи Його велич і славу.

Біблія вчить, що Бог створив всесвіт близько шести тисяч років тому ex nihilo (із нічого) за шість буквальных, 24-годинних днів. Близько 4400 років тому земля була знищена всесвітнім потопом. Цей руйнівний потоп, що тривав цілий рік, був причиною нашарувань осадкових порід (вода спаладала і поверталась, 1 М. 8:3-5). При піднятті гір і опусканні долин після потопу (Пс. 103:5-8, 1 М. 8:1) води ринули з гір, що піднімалися, в нові басейни океанів. Ця швидка ерозія ще м'яких, незахищених осадкових порід сприяла формуванню рельєфу, який ми бачимо сьогодні в таких місцях, як каньйон Колорадо.

Загальна теорія еволюції ґрунтується на кількох помилкових припущеннях. (Дуже важливо зрозуміти, що, стверджуючи це, ми не піддаємо сумніву прості різновиди, які деякі люди називають «мікроеволюцією», чий мікросміни часто спостерігаємо, але які ніколи не приводять до фундаментально нових чи інших видів рослин чи тварин).

Еволюційна теорія твердить: вік всесвіту налічує мільярди років; життя виникло з неживих мінералів; мутації створюють або вдосконалюють види; природний відбір володіє творчою силою.

Цілком очевидно, що коли доказати, що всесвіту нема мільярдів років, то після цього всі інші аргументи еволюції стають безглуздими і зайвими. У дитячих казках нам розказують, що: жаба + чарівне заклинання (поцілунком) = царівна. У сучасних підручниках цю формулу дещо змінили: жаба + час = царівна.

Одна і та сама казка, тільки замість поцілунку наука пропонує нам нове чарівне заклинання — час.

Майже на всіх дискусіях і суперечках про еволюцію, які проводив доктор Кент Ховінд в університетах і коледжах, він запитував еволюціоністів про те, як певні речі могли виникнути випадково. І завжди у відповідь звучало: «За достатньої кількості часу...» Час здатний здійснити все, що еволюціоністи можуть припустити. Час може запросто перетворити жабу на царівну. Час може створити матерію з нічого і життя з матерії. Згідно до твердження еволюціоністів, час може створити порядок із хаосу.

Але приборемо час із згаданого вище рівняння, і еволюція стає явно неможливою. Еволюціоністи кричтимуть, як дитина, в якій забрали забавку, тому що знають, що коли забрати час, то їх релігія (еволюція — це, насправді, релігія, а не наука) виявиться вразливою і нерозумною. Створення стане єдиним розумним альтернативним поясненням існування цього складного всесвіту.

Уявімо, що ми досліджуємо стару золоту копальню і знаходимо на землі в болоті електронний годинник Databank фірми Casio. Припустімо, що годинник показує точну годину і дату і зберігся в доброму робочому стані. І я кажу вам, що годинник пролежав у цьому місці понад тисячу років.

«Це неможливо! — говорите ви. — Цей годинник не міг пролежати тут тисячу років, і я можу довести це!». — «Як ви можете довести, що я не маю рації?» — запитую я. «Для початку, ця копальня була заснована лише 150 років тому» — говорите ви. «Добре, — погоджуюся я. — Ви маєте годинник, тисяч років — це дуже багато, але годинник був тут принаймні 150 років!». «Ні! — кажете ви. — Фірма Casio почала виробництво годинників Databank тільки 12 років тому». «Гаразд, — погоджуюся я. — Тоді годинник впав сюди 12 років тому». «Неможливо! — говорите

ви. — Батарейки для таких годинників вистачає лише на п'ять років, а він ще йде. Це доказує, що цей годинник був тут менше п'яти років».

Попри те, що ми, які раніше, не можемо точно встановити час, протягом якого годинник пролежав у землі, ви логічно обмежили дату до щонайбільше п'яти років. Ви успішно довели, що моє початкове твердження про тисячоліття неправильне. Великі цифри в цій суперечці нічого не доводять. Навіть якби я хотів датувати за вугледем землю чи пластмасу годинника, намагаючись доказати, що їм тисяч років, мої дані були би безглуздими. І та сама логіка може бути використана для визначення віку землі.

Якщо кілька факторів обмежують вік землі до кількох тисяч років, то їй не може бути більше кількох тисяч років! Біблія вчить, що Бог створив всесвіт близько шести тисяч років тому ex nihilo (з нічого) за шість буквальных, 24-годинних днів. Близько 4400 років тому земля була знищена всесвітнім потопом. Цей руйнівний потоп, що тривав цілий рік, був причиною нашарувань осадкових порід (вода спаладала і поверталась, 1 М. 8:3-5). При піднятті гір і опусканні долин після потопу (Пс. 103:5-8, 1 М. 8:1) води ринули з гір, що піднімалися, в нові басейни океанів. Ця швидка ерозія ще м'яких, незахищених осадкових порід сприяла формуванню рельєфу, який ми бачимо сьогодні в таких місцях, як каньйон Колорадо.

Докази з космосу

1. Зменшення розміру сонця обмежує вік сонця і землі, яким ніяк не може бути «мільярди років». Сонце втрачає масу і діаметр. Зміна маси порушує точний гравітаційний баланс, котрий зберігає землю на необхідній віддалі для існування і збереження життя.

2. Сантиметровий шар космічного пилу на місяці вказує на те, що пил не збирався там протягом мільярдів років.

3. Існування короткочасних комет вказує на те, що вік всесвіту не вимірюється мільярдами років.

4. Випадки метеорити майже завжди знаходять тільки в верхніх пластах землі і дуже рідко в інших. А значить, пласти не були відкритими протягом мільярдів років, як цьому сьогодні навчають в шкільних підручниках.

5. Щороку місяць віддаляється від землі на кілька сантиметрів. Мільярди років тому місяць був би так близько до землі, що припливи були б дуже високими і швидко розмили б усі континенти.

6. На місяці міститься велика кількість урану-236 і торію-230, короткочасних ізотопів, яких вже давно не існувало б, якби вік місяця нараховував мільярди років.

7. Існування величезної кількості космічного пилу, який, відповідно до ефекту «Pounting-Robertson», був би висмокотаний вакуумом космосу з нашої сонячної системи за кілька тисяч років, вказує на те, що сонячна система також досить молода.

8. Швидкість збільшення багатьох зоряних скупчень вказує на те, що вони не могли переміщуватися протягом мільярдів років.

9. Кільця Сатурна досі нестабільні, і це — доказ того, що їм немає мільярдів років.

10. Юпітер і Сатурн охолоджуються досить швидко. Вони втрачають тепло вдвічі швидше, ніж отримують його від сонця. Їм не мільярди років.

Варто згадати і те, що всі стародавні астрономи 2000 років тому описували Сіріус як червону зірку. Нині це зірка-карлик. Але в підручниках з астрономії говориться, що для того, аби зірка «еволюціонувала» від червоного гіганта до білого карлика, необхідно сто тисяч років. Очевидно, час цю думку переглянути і піддати сумніву.

«Як ти мені надовів!», «Ти мене до гробу заженеш!»... Мало хто зможе сказати, що ніколи не дозволяв собі такого роду висловлювань на адресу своєї дитини. Часто ці слова вириваються зопалу, необдуманно, але від цього тільки точніше потрапляють в ціль, боляче травмуючи дітей. Слово може вдарити сильніше за кулак! Це стара добра істина, про яку батькам не можна забувати. Звісно, дитина пробачить їм, але вся біда в тому, що синець від удару з часом заживе, а небережні батьківські слова можуть залишити невидгойну рану, приліпивши вічний ярлик.

Найдовірливіші

Немовляті важливі не значення, а інтонація, з якою до нього звертаються. Ласкавий тон і усмішка — ось і все, що сприймає малюк, навіть якщо в цей час мама називає його «розбійником» чи він для неї «горе ти моє». Але дуже скоро дитина починає розуміти значення слів, і тоді стає основним саме те, що було сказано. І найголовніше — вона вірить всьому, що їй кажуть!

Слова батьків діти сприймають буквально, і саме через це так важливо уникати багатьох заборонених слів.

«Якщо ти зараз же не припиниш, я тебе ось тому дядькові віддам!» — батько чи мати говорять ці слова, ні на секунду не збираючись втілити їх в життя, але малюк про це й не підозрює. Він більше не почувається в безпеці, не вірить, що

Ми і наші діти

потрібний батькам і що вони його люблять.

Сюди ж відносяться і вічні як світ погрози, покликани змусити дитину добре поводитися, їсти чи спати, бо інакше прийде хтось страшний (міліціонер, лікар зі шприцом, бабай), і тоді... Бажаючи нагнудувати чи заспокоїти малюка, що закапризував, батьки самі зароджують в ньому страху і комплекси.

Замініть батіг пряником. Не обов'язково обіцяти нову машинку за з'їдену тарілку супу, завжди можна знайти нематеріальний стимул. Врешті-решт, ніхто краще за вас не знає, що цінує ваш малюк.

«Ти мене замучив!», «Іди геть!», «Не заважай!» — виплескуючи своє роздратування чи втому, батьки відштовхують дитину, яка шукає їхньої уваги, руйнують її неусвідомленого впевненість в тому, що вона завжди любима і важлива для своїх тата і мами.

Не варто і спекулювати на власному здоров'ї — слова «вже голова від тебе тріщить» чи «сил моїх нема», як і раніше, популярні і, як і раніше, лякають дітей, звальюючи на них непосильний тягар відповідальності і вини. Навіть якщо вони томилися і дуже заклопотані, зробіть зусилля і стримайте образливі слова.

«А ти молодець...», «Так розмалювати шпалери — це чудова ідея...» — не треба забувати, що таке поняття, як сарказм,

дитина зможе оцінити в найкращому разі після семи років, а поки що вона все розуміє буквально. Тож не треба дивуватися, що наступного разу юний художник розмалює ще кілька кімнат, бажаючи знову почути, який він молодець.

Вкрай шкідливі для дитини і жартівливі чи іронічні звернення на взірці «ти мій баламуте» або «дурнику ти мій». Самі того не розуміючи, батьки програмують дитину, привчають її до думки, що вона немудра й нетямуща. Не варто дивуватися, що через кілька років вони будуть хопатися за голову, жахаючись тому, як важко дається навчання їх «дурникові».

Спілкуючись з дитиною, уникайте іронії і сарказму. Тоді ви будете почуті і зрозумілі, а дитина уникає непотрібних життєвих установок.

Молодші школярі

Діти дорослішають і поступово вчаться тому, що не всі слова батьків треба сприймати серйозно. Як тільки вони зрозуміють, що Баба-Яга не прилетить, навіть якщо кашу вони не з'їдять, виявиться, що в запасі у батьків цілий арсенал заборонених прийомів.

«Ти що — безрукий?!», «Знову все захлапала!» — ображаючись на недосконалість власних дітей, батьки часто

навішують їм ярлики. «Лінох», «безголовий», «педар» — такі слова наче ставлять штамп на чоло дитини, геть вбиваючи в ній віру у свої сили і підриваючи її самооцінку. Дитина все ще довіряє батькам, і якщо їй кажуть, що вона нетямуща і лінива, то вона може піти в життя з упевненістю, що це справді так.

Тому прикусіть язик, як тільки на ньому завертяться такого роду епітети. Не звинувачуйте дитину, що вона тугодумна і невдаха, це не додасть їй натхнення і ясності думки. Допоможіть розібратися в незрозумілому, похваліть, як тільки видасться така можливість, критикуйте м'яко, не припечатуючи.

«Не руш — розбі'єш!», «Не підходь — вкусьте!», «Відійди — впадеш!» — турбота про дитину легко може перетворитися на руйнівну гіперопіку. Різкі, категоричні заборони провокують зародження страхів і тривоги в дітей. Навіть щодо найменших такими словами не можна зловживати, а вже коли дитина підросте і її самостійність не обмежується бажанням самостійно залізити на гірку чи натягнути черевик, ці окрики стануть просто згубними.

Мова не йде про те, що дитина повинна безконтрольно пізнавати світ, лізти в вогонь, воду і пашу незнайомих собак. Підстрахуйте юного першовідкривача, але не акцентуйте увагу на тому, як сильно ви переживаєте за нього.

«Ось Сашко встигає і уроки зробити, і на тренування сходити, а ти!..» Порівняння власних недосконалих дітей з чужими ідеальними дітьми — цей жорстокий і непотрібний прийом дасть результат цілком про-

тилежний задуманому. Почувши, що вона гірша за інших в батьківських очах, дитина почувається приниженою і непотрібною. А заради чого старатися, коли ти не важливий і не потрібний своїм близьким?

Не порівнюйте своїх дітей ніколи і ні з ким. Якщо слова: «Ти найрозумніший і найкрасивіший!» здаються вам непедагогічним перебільшенням, додайте наприкінці два слова — «для мене». Вашій дитині тільки цього й треба — бути найкращою для вас.

Підлітковий вік

Діти стають старшими, але проблема ярликів і порівнянь залишається для них такою ж болючою. Окрім того, складний підлітковий вік, котрого так побоюються батьки, здається, сам собою провокує дорослих на використання заборонених словесних прийомів.

«Будеш робити, тому що я так сказав!», «Мало чого ти не хочеш!» — ці слова, начебто наповнені безапеляційною впевненістю у власній правоті, насправді виявляють безпорадність і безсилля батьків, їх нездатність справитися із ситуацією. Не знайшовши відповідних аргументів, батьки намагаються «затиснути» підлітка авторитетом, а насправді розписуються в тому, що не змогли знайти спільної мови зі своїми дітьми.

Доведеться визнати, що з підлітком треба домовлятися, сперечатися, пояснювати, чому «ні» і чому «не можна». Тільки так він відчує, що його поважають і з його точкою зору рахуються, навчаться розуміти інших, а головне — вас, своїх батьків.

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

«Ви ще не змагались до крови, борючись проти гріха, і забули нагад, що говорить до вас, як синів: Мій сину, не хетуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь, якого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини. А до того ми мали батьків, що карали наше тіло, і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні коритися ми Отцеві духів, щоб жити? Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святости. Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности!» (Євр. 12:4-11).

(Продовження. Поч. у № 12 (63) за 2009 р., 1-5, 7 (64-68, 70) за 2010 р.)

Основна думка цього Послання — підбадьорити євреїв, які почали відступати від Благої Звістки, підтримати їх у вірі, істині, надії, у боротьбі зі спокусами і труднощами. Нагадуючи про минуле, підтримати теперішнє і зміцнити у майбутньому.

У нашому плані спасіння також є минуле, теперішнє і майбутнє. У сфері спасіння наше минуле поділяється на минуле до увірування і минуле в увіруванні. Біблія наголошує, що до увірування всі — чи то діти віруючих батьків, служителів, чи діти зовсім невіруючих — усі були духовно мертвими, дітьми гніву. Ми були рабами пристрастей і похоті, виконували забаганки плоті, і це був стан духовної смерті. Але Бог, як написано, зі Своєї великої милості і любові відродив нас у купелі відродження, народив нас згори, спас нас. Це те, що Бог зробив у нашому минулому. Біблія закликає нас пам'ятати те, що було з нами до увірування. Павло про це пам'ятав.

Але в нас є і те, що Бог зробив, коли ми стали віруючими. У Божому плані спасіння для нас персонально є і наше теперішнє — те, що ми звершуємо сьогодні. І в цьому плані майбутнє — те, що Бог ще дасть нам.

А тепер питання: ми з вами спасенні, спасаємося чи будемо спасеними? У Біблії багато текстів говорять про віруючий як про спасенних — спасених повністю і остаточно. Біблія також говорить, щоб ми звершували своє спасіння, продовжували цей процес. Апостол Павло заохочує Тимофія вникати в науку і в себе, займаючись цим постійно, бо цим він спасе себе і допоможе тим, хто слухає його. Звертаючись до служителя, Павло говорить, що той потребує спасіння!

У Біблії також написано, що спасіння очікує нас в майбутньому: «Ми спасенні в надії...» Надія — це радісне очікування. Ми радісно очікуємо на майбутнє спасіння. Тому правильна відповідь на наше запитання — ми спасенні, спасаємося і будемо спасенні.

Наше минуле у питанні спасіння — це факт, що ми спасенні. Це так і амінь, це дар Божий. Але ми спасаємося, звершуючи своє спасіння сьогодні, зараз, і ми повинні бути в цьому активні. Ми також вірою очікуємо своє спасіння в майбутньому, наприклад, ми спасаємося від майбутнього гніву. Біблія

говорить, що треба робити, аби спастися від нього. Для цього зовсім не треба втікати в пустиню чи ще куди-небудь. Біблія пропонує нам ясний план спасіння для майбутнього не тільки на землі, але й у вічності.

Що ми отримали в минулому у плані спасіння? Перш за все, прощення гріхів, народження згори, нову природу, запечатання Духом Святим. Ми отримали новий статус — із грішників стали праведниками, з дітей п'їмих — дітьми Божими, перейшли з одного царства в інше, отримали нову природу, нового духа. Бог щось зробив з нами. І все, що Він зробив, — це Божий дар.

У чому була проблема галатійських церков? Вони намагалися додати щось до того повного і завершеного, що їм дав Бог, — діла Закону, або оправдання за Законом. Вони вірили, що оправдані завдяки жертві Ісуса. Але додавали до цього діла Закону як необхідність. Але Божий дар — це 100 відсотків! Якщо ми намагаємося додати до нього хоч соту частку відсотка, ми перекреслюємо весь Божий дар. Його можна прийняти або повним, або ніяким, до нього неможливо щось додати, як і неможливо щось відняти, це результат жертви Ісуса.

Спасенні чи спасаємося?

Коли ми читаємо в Біблії про справу Христа у сфері спасіння як закінчену, то це стосується дару спасіння, який Бог дає в момент покаяння, у момент народження згори.

Але найбільш натхненна істина в Біблії — попереду нас чекає ще дуже багато дарів у сфері спасіння, які для нас приготував Ісус, але поки що вони не наші.

Жертва Ісуса повна і остаточно, вона покриває всі потреби людини, але багато дарів Божих ми отримуємо в момент народження згори, багато досягаємо і отримуємо в процесі життя, а багато будуть дані як дар, повний і осточий, у момент, коли наш шлях спасіння закінчиться.

А тепер подумаймо: коли Біблія говорить про діло спасіння як повністю закінчене, вона говорить про дари, отримані в момент спасіння, чи про спасіння в майбутньому? Наприклад, Біблія говорить, що в момент народження згори Бог наділяє нас новою природою і дає свободу від влади гріха, але не від його присутності і не від спокушування ним. Закон гріха і смерті залишається з нами, навіть коли ми народжуємося згори.

У процесі між минулим і майбутнім ми

будемо вчитися перемагати гріх, перемагати спокуси, ходити за духом, щоб не виконувати бажання плоті... Ми вчимося процесу боротьби і перемоги, зростаючи в освяченні. Але настане момент, коли процес спасіння буде закінчено, — це або момент нашої фізичної смерті, або момент підхоплення, коли наші тіла переміняться. Це значить, що в ту мить ми позбудемося присутності і спокуси гріха.

У момент народження згори Бог дав нам як дар нову природу, новий статус. Тепер ця нова природа змагається зі старою, тому що «плоть бажає противного духу, а дух — противного плоті». Відбувається внутрішня боротьба двох начал — божественного і гріховного, і арена боротьби — людська природа. Ми перетворюємося на характер Христа, але ніколи не досягнемо цієї досконалості, тому що Божя межа — «будьте святі, Я бо святий».

Іноді ми розуміємо, що не можемо дотягнутися до Божого стандарту, і опускаємо його планки. Але Бог ніколи не опускає Свій стандарт вимог до людини — Він дає Свою благодать, щоб ми могли до нього дотягнутися.

Сьогодні є стандарт моральності і святості, який люди ігнорують, пояснюючи це тим, що не можуть до нього дотягнутися. Ми іноді поведимося, як Мойсей, через жорстокосердість дозволяючи те, що дозволяти не можна і про що Ісус говорить, що на початку було не так.

Ми кажемо, мовляв, люди нині такі, молодець така, і нікуди діватися, але Новий Заповіт не допускає зниження стандартів, однак дає особливу благодать, щоб ми до них дотягувалися або, у крайньому разі, прагнули.

Це і є стратегія діяльності в сучасному світі — не опускати стандартів, але наголошувати на Божій благодаті, яка дає людині можливість дотягнутися до цих стандартів. На жаль, існують крайнощі. У сфері моралі опускається багато стандартів, мовляв, молоде-зелене, колись зрозуміють, навчатися, дошлюбні стосунки — це не щось недопустиме, і таким чином применшується Божя святість.

Ми перетворюємося на характер Христа і освячуємося, Дух Божий працює над нами. Але настане момент, і це буде дар Божий, коли ми в одну мить перетворимося всередині на Його характер. Біблія говорить, що ми тепер діти Божі, але ще не від-

Сергій Вітюков

крилося, якими будемо, знаємо тільки, що коли відкриється, будемо подібні на Нього. Наші тіла будуть подібні до Його тіла, наш характер звільниться від присутності гріха і спокус, і ми побачимо Його Таким, Яким Він є. Це відкриття перетворить нас на Його характер. І ми будемо здатні жити в Його присутності. Без цього дару нам там просто не вижити.

У Посланні до римлян говориться про усиновлення, тобто викуплення нашого тіла. Наш тіла такі самі, як і в не спасенних людей, вони так само хворіють, потребують ліків, але настане момент, коли станеться те, за що Христос заплатив на хресті, — прийде викуплення тіл, і вони переміняться і стануть подібні до славного тіла Його. Це наша надія.

Тому коли Біблія говорить про спасіння як про закінчену дію, вона говорить про дар або становище. Коли вона говорить про спасіння як тривалу дію, то мова йде про процес життя і зростання. Це ключова думка.

Коли я запитав, чи ви святі, що ви відповісте? Звісно, святі, навіть коринтян у Біблії названо святими. Але в чому святі? Що значить святість на практиці? Ми святі в тому дарі, який дав Бог, а Він поставив нас в позицію святих у Христі. Але святий хай освячується ще. Ми не дотягнемося на землі до тієї позиції святості, яку Бог для нас призначив. Але настане момент, коли в одну мить зміняться не тільки наші тіла, але й наша сутність, ми станемо святими у всій досконалості. Це той дар, який чекає нас в майбутньому. Кожен, хто має цю надію, очищує себе, бо Він чистий.

Якщо Павло називає коринтян святими, а потім дає перелік їх далеко не святих діл, перш за все він говорить, що дякує Богові

за благодать, дану їм, і закликає їх до святості на практиці в очищенні, покаянні, зміні.

Головні цілі Бога щодо людини

А тепер головна думка — Бог має чотири головні цілі щодо людини на землі. Перша — спасти її, друга — перемістити на Свій характер, третя — навчити ходити з Ним і в Ньому. Деякі, особливо молоді християни, проголошують, що вони у Христі, а самі часто не знають Його персонально. Вони проголошують правильно, але їх досвід говорить, що вони мало знають Христа.

Четверта Божя ціль щодо людини — проявитися через неї або через Церкву для світу.

Бог використовує два шляхи для досягнення Своїх цілей. Перший — це шлях благодаті, другий — шлях зовнішньої дії. Перший шлях — це те, що Бог робить всередині нас через Своє Слово і Духа Святого, другий — те, що Бог робить зовні для нас, приволяючи до цієї ж цілі.

Є декілька справ, які Бог дав для нас у сфері освячення, — це Слово Боже, Дух Святий, жертва Ісуса Христа, спілкування з братами і сестрами. Це ті засоби благодаті, які змінюють нас зсередини. Але в Небесного Отця є й інші засоби, щоб нас змінити і освятити. «... і забули нагад, що говорить до вас, як синів...» Це потіха не стосується невіруючих людей.

Божя дія зовні спрямована не з ціллю утискувати нас. Більшість людей, які приходять на консультування, просять допомогти їм позбавитися проблем або якогось неприємного впливу, і ми кидаємося на допомогу, не розуміючи, що ці проблеми допустив Сам Бог, бажаючи досягти певної цілі у сфері спасіння, освячення, переміни і дисциплінування. Що потрібно зробити людині, щоб цей вплив був ефективним? Не хетувати ним, не занепадати духом і прийняти це як те, що пропонується синам.

Звісно, не всі проблеми Бог допускає саме з такою ціллю, але через багато проблем Бог впливає на нас. «Бо Господь кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!». І ще один текст. «Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б» (1 Кор. 11:31).

Тут мова йде про три суди. Перший суд — це особлива честь: чинити суд над самим собою. Якщо цей суд не звершається, Бог змушений Сам судити, а значить, оцінювати, накладати стягнення і дисциплінувати. Це другий суд.

Але є і третій суд — суд уже тільки відплати, він не спрямований на зміни, на перетворення, на зростання — це тільки відплата. Отож є суд над самим собою, є батьків-

Два однакові фонтани нечистої води бризнули з-під коліс автомобіля, котрий несподівано зійшов з дороги і на повному ходу загруз в болоті. Двох чоловіків у машині сильно кинуло вперед. На щастя, вони обидва були припнуті поясами безпеки, тому відбулися лише синцями і забитими місцями. Але через хвилину обидва усвідомили, що пара синців — це найменша з неприємностей на цю мить. На їх жах, машина поволи, але впевнено занурювалась у воду і рідку грязюку. Необхідно було швидко вибратися, інакше вони могли втопитися разом з машиною.

Вони були недалеко від узбережжя. Штормове попередження почули вже в дорозі. І ось морська вода, перемішавшись з дощем, перетворила колишнє фермерське поле на болотисте місиво, яке затягувало машину, загрожуючи втопити і автомобіль, і чоловіків. Обидва пасажери з гарячковою поспішністю позбулися поясів безпеки, бо вода вирувала вже біля дверей. Але через сильний натиск води відчинити двері ніяк не вдавалося. Нарешті з неймовірним зусиллям, викликаним панікою, їм вдалося відчинити двері і вибратися з машини, що тонула.

— Біллі! — закричав один з чоловіків крізь ревучий вітер. — Де ти?!

Жахливий спалах блискавки пронизав небо над його головою. І майже одразу гуркіт грому просто розколов небо.

— Біллі! — знову закричав чоловік. — Відізвися! — Я тут, Джеку, — почувлася слабка відповідь. — Сюди!

Джек напружив очі, намагаючись розгледіти що-небудь крізь потік дощу, але йому це погано вдавалося.

— З тобою все гаразд? — крикнув він крізь вітер.

УРАГАН

БУВАЛЬЩИНА

— Так, — ледь чутно донеслось до нього. — Але ми потонемо, якщо швидко не виберемось звідси. Цей потік — неминуча смерть.

Ще один спалах блискавки, а за ним оглушливий гуркіт грому. На хвилю Джеку здалося, що він бачить Білла, який безпомічно борсався у воді.

— Сюди! — закричав він.

— Я тебе не бачу! — крикнув у відповідь Білл.

— Мені в очі грязюка потрапила, я нічого не бачу!

— Йди на мій голос! — покликав його Джек, марно намагаючись перекричати шторм. — Я тут!

Джек зрозумів, що вони гинуть, і виходу нема. Він почав молитися.

— Господи, — захлинаючись в брудній воді, промовив він. — Я знаю, що був не дуже добрим християнином, але, будь ласка, не дай нам потонути тут. Ми ще потрібні своїм сім'ям. Господи, допоможи мені знайти Білла і вибратися звідси.

Раптом Джек відчув, що хтось схопив його за руку і потягнув за собою.

— Ей, Біллі, почекай, куди ти мене тягнеш?

— Поняття не маю, — донеслася слабка відповідь.

— Я все одно не знаю, куди треба йти. Але в будь-якому разі ми кудись рухаємось. Тримайся.

І Джек знову відчув, як друг сильно тягне його вперед.

— Врешті-решт, — подумав він, — чим цей напрямок гірший за будь-який інший?

І він рушив вперед. Дощ заливав очі, і він йшов,

практично, наосліп. М'який ґрунт поля тепер перетворився на глибоку болотисту пастку. Болото чавкало під ногами і затягувало. Джек вже загубив обидва черевики, його костом намок і був неймовірно важким від болота, що налипло на нього. Якщо вода підніметься вище його голови, Джек точно знав — плисти він не зможе.

Раптом він усвідомив, що ґрунт під ногами твердіє і що стало набагато мілкіше, потім ще й ще. Тепер вода доходила лише до пояса, далі до колін, до кісточок. Він відчув, як друг випустив його руку, коли ноги ступили на тверду землю.

Трохи віддихавшись, Джек оглянувся, виглядаючи Білла, але того поблизу не було. Джек почав шукати його і нарешті знайшов досить далеко від того місця, де сам вибрався на берег. Білл лежав як непритомний, вхопившись за жмут трави біля самого берега. Потім був усе ще дуже сильний.

— Напевне, — подумав Джек, — його віднесло вниз за течією в останню мить, коли я вже вибрався з води. Слава Богу, Білл також зміг втриматися і вибрався на берег!

Джек піднявся на ноги і, дякуючи Господу зі слізми на очах, побрів туди, де його друг, стоячи на колінах, надривно кашляв, позбуваючись брудної води в легенях.

Ще раз спалахнула блискавка, прогуркотів грім.

— Все гаразд, Білле? — з тривогою запитав Джек, поклавши руку на плече другові.

— Так, думаю, що так, — сказав Білл, відпльовуючись. Потім сів на землю, намагаючись відхитатися.

— Що ми робитимемо далі? Машина пропала, і ми не зможемо перебраться через це, — сказав він, киваючи на ревучий потік.

— Думаю, найкраще, що ми можемо зробити, — це знайти схованку і перечекати шторм. Пам'ятаю,десь тут недалеко є печери. Якщо ми туди доберемося, то зможемо почекати, поки не проясниться.

Білл схвально кивнув. Джек допоміг йому підвестися на ноги.

— Дякую тобі, — сказав раптом Білл. — Дякую, що витягнув мене звідти. Ти врятував мені життя. Я поняття не мав, куди мені йти.

Джек здивовано вигукнув:

— Але ж це ти мене витягнув, і я збирався дякувати тобі за це.

Білл зупинився і злякано подивився на свого друга.

— Почекай хвилину. Ми вибралися на берег далеко один від одного. Ти говориш, що це я тебе витягнув, а я був цілком впевнений, що це ти вивів мене на берег. Але виявляється, що ніхто з нас один одного не витягував.

— Що ти хочеш цим сказати? — Джек вражено дивився на друга.

— Якщо ти був там, а я тут, то хто ж тоді тримав нас за руки?

— Ти знаєш, там, в потоці, зрозумівши, що ми не виберемось, я молився і відразу ж після того відчув, що мене хтось сильно тягне, — сказав Джек і задумався.

— Тепер я розумію, Хто нас спас від смерті, — промовив він.

КОНСУЛЬТУВАННЯ

ський милостивий суд, а є суд грізного Судді — суд відплати.

Щоб не було цього грізного суду, Бог пропонує: судіть себе самі, давайте оцінку собі; якщо цього не стається, Бог змушений щось робити з нами, спасеними і народженими згори. Бог хоче досягти Своєї цілі, змінити наш характер на характер Христа, навчити нас ходити з Ним і в Ньому, а також проявити Свій характер через нас і своє Євангеліє для навколишнього світу.

І чим більше ми відкриті для перетворення через благодать, тим менше Бог змушений діяти через зовнішній тиск. Ми, батьки, не дуже часто караємо слухняних дітей, тому що вони розуміють, коли ми кажемо: «Більше цього не роби». Можливо, не все їм вдається, але ми бачимо, що вони стараються і відкриті для цього.

Але чим більше ми опираємося всередині Божій благодаті, тим більше Бог змушений, через Свою любов і милість, діяти зовні. Це головний ключ до розуміння і консультування людей, які опинилися в проблемі.

Не всі проблеми в нашому житті — від Бога. Є речі, про які треба молитися, і Бог дає цілення, лікування, перемогу, руйнує діла диявола або нерозумні дії інших людей чи наші нерозумні дії, але багато речей в нашому житті робить Сам Бог. Хоча багато речей залишається таємницею, яку ми зрозуміємо тільки у вічності.

Я часто молюся: «Боже, Ти — Батько, а я Твій син. І якщо Ти взявся за мене, Ти все одно добориш Свою роботу. Але, Господи, я так хочу бути для Тебе відкритим і послухним, щоб моє серце було здатне чути не те що Твій грізний голос, а навіть Твій шепіт. Тоді Тобі не треба буде застосовувати до мене Батьківське дисциплінування. Господи, дай мені відкрите серце».

Чим більше ми опираємося дії Божого Слова і Духа Святого, тим більше Бог змушений застосовувати дію зовнішнього впливу. І те й інше — акт любові, і те й інше — це Батьківське серце і Його милість, тільки методи різні. І найгірше в цьому — це серце уперте, сваєільне і гріхове, не здатне чути голос Божий, неповоротка шия і лоб настільки твердий, що треба розбивати, воля, не здатна впокоритися перед Ним. Саме такий стан — це стан потужного Божого впливу, але теж до часу, тому що коли людина вперто залишається в такому стані, настає момент, коли Бог перестає працювати з нею таким чином.

І саме про таких людей праведники кажуть: «... Не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло, на людській роботі нема їх, і разом із іншими людьми не зазнають вони ударів. Тому то

пиха їхню шию оздоблює, зодягає їх шата насилля, вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися, сміються й злосливо говорять про утиск, говорять бундючно: свої уста до неба підносять, а їхній язик по землі походить...»

А в Посланні до євреїв чітко написано, що коли ви залишаєтесь без покарання, яке спільне для всіх, то ви незаконні діти, а не сини. Тому якщо Бог карає і виправляє, це свідчить про Його любов.

Привілей Нового Заповіту

Привілей Нового Заповіту — це вплив всередині, тому що в Старому Заповіті Бог більше діяв ззовні. То чому нам сьогодні не користуватися привілеєм Нового Заповіту.

Хтось молився: «Господи, я хочу бути як глина, з якої Ти, як Гончар, зробиш те, що Ти задумав, а не те, що я говорю Тобі робити». Але хто знає, що ми не лише глина, у нас ще є своя воля. Павло закликає нас віддати свої тіла на жертву — жертву живу і приємну Господу. Ми співаємо: «Все Тобі даю...» Але згадаймо особливості живої жертви — вона так і норовить сповзти з жертовника. Її легко покласти на жертовник, але тяжко там втримати. Але змінюється вона тільки коли вона там.

Тому найперше треба обновили своє посвячення перед Богом, віддати Йому своє тіло, свою волю, розум, все життя, своє майбутнє і всі плани. По-друге, треба сказати: «Господи, дай мені здатність бути м'яким і податливим, щоб Твоя благодать діяла на мене і змінювала мене, щоб у Тебе було мало потреби впливати на мене зовні».

Але навіть якщо Бог діє зовні, це теж Його руки — суворі, але Його. Будьмо відкритими, не нехтуймо Його покараннями, не занепадаймо духом. Я знаю — це тишить Бога серце.

Складові консультування

Консультування — це служіння однієї особистості іншій. Три складові процесу консультування — це: дати Божий погляд на проблему; вказати на біблійний вихід з неї; і надати реальну допомогу для вирішення проблеми.

З чого, як правило, нас просять почати? Напевне, з третьої частини. І якщо ми, піддавшись на наполегливе, часто зі слізьми, прохання, почнемо з третьої частини, ми зробимо грубу помилку. Бо найчастіше проблема, з якою приходиться людина, — це наслідок чогось. Люди хочуть позбавитися плоду, але не коріння. Це те саме, що було в землі Гадаринській, — Господи, забери проблему, але не чіпай свиней. І в той момент, коли ми, образно кажучи, зачепимо свиней, з нами вчинять так, як і з Христом, — скажуть, щоб ми забиралися геть. І ми,

через свою слабкість, м'якість, слабохарактерність або бажаючи бути добренькими замість того, щоб бути добрими, популярними замість того, щоб бути ефективними, піддаємося людям.

Так ми вибираємо собі служителів, які лествять вуху. Або консультантів, які не чіпають кореня нашої проблеми. Тому що більшість людей, які приходять на консультацію, хочуть позбутися болю і неприємних відчуттів, їх ціль — досягти добробуту, щастя і спокою. Саме по собі це незле, але без першого пункту неможливе.

Що означає — почати з першого пункту?

Це, здебільшого, дати відповідь не на питання: що сталося, а на питання: чому. Більша частина консультування працює, на жаль, на рівні діл і фактів, але не на рівні суті. Я ж більше уваги звертаю не на факти і не на результати — мене цікавить корінь проблеми.

Скеровувати людей до несправжніх цілей напролюд легко. Ми зазвичай пропонуємо людині помолитися, щоб їй стало добре, щоб вирішилися її проблеми і прийшов мир. Але Писання говорить, що немає миру нечестивому.

Так діяли лжепророки. Знайдіть у Старому Заповіті хоч одного лжепророка, який би говорив про покаєння і суд. Майже всі говорили про мир, процвітання, про те, що все добре, замазуючи саму суть проблеми. Впертість, непокірне серце і опір Божим істинам і народили ці проблеми. Показовий приклад — Єремія і лжепророки. Єремія говорить: попереду війна, руйнування, полоно Єрусалим, зруйнування храму. А лжепророки: ні, попереду — мир і процвітання.

Кому знайома така картина? Я вірю, що люди нині потребують пророків, учителів, служителів, непокірне серце і опір Божим істинам і народили ці проблеми. Показовий приклад — Єремія і лжепророки. Єремія говорить: попереду війна, руйнування, полоно Єрусалим, зруйнування храму. А лжепророки: ні, попереду — мир і процвітання. Кому знайома така картина? Я вірю, що люди нині потребують пророків, учителів, служителів, непокірне серце і опір Божим істинам і народили ці проблеми. Показовий приклад — Єремія і лжепророки. Єремія говорить: попереду війна, руйнування, полоно Єрусалим, зруйнування храму. А лжепророки: ні, попереду — мир і процвітання.

Одна сестра розповідала, як вона «наконсультувала». Побилися між собою сусіди. Він випивав, вона ходила на зібрання. Консультант прийшла, докорила сусідові, він з усім погодився, поцілував дружину, а коли консультант пішла, він знову її побив.

Вона вирішувала проблему на рівні діл, вчинків і зовнішніх факторів. Однак незмінене серце народжує ті самі діла. Це велика помилка, коли ми працюємо за принципом: грішив? Так. Каешся? Так. Сповідуєш свій гріх? Так. Все, молимося за нього, Бог прощає. Амінь. А потім дивуємося: чому він приходить знову з тим самим гріхом?

Ми залишили його з тими ж проблемами, просто пообрили на яблуні кислі плоди, а корінь залишили, і коли прийде весна, знову появляться кислі яблука, тільки наступного разу людина прийде вже не з такою вірою, не з такою відвагою і, швидше всього, не до нас, тому що це не працює. Проблема — на рівні серця, на рівні внутрішнього світу людини, а не на рівні діл.

Але пам'ятаймо про головний принцип консультування — знати межу своїх можливостей. У кінцевому підсумку ми нічого не міняємо — ми тільки засів в руках Божих. Переміна серця — це дар Божий. «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене». І ніхто не прийде до Ісуса, якщо його не пригне Отець Небесний, хоча нашу участь Бог активно використовує. Тому даваймо пораду, спираючись тільки на Слово Боже.

Але існує ще вступна частина. Створюймо здорові стосунки, розтопімо лід, усуньмо бар'єри, стараймося, щоб для сприйняття засвітилося зелене світло. Якщо ми цього не зробимо, а почнемо людині показувати Божий погляд на проблему, вона стане ще більше запеклюю, і ми зробимо ще більшу біду. Тому, наскільки це можливо з нашого боку, ми повинні розтопити лід стосунків і усунути бар'єри. Далі приготуємося слухати, а не говорити, вчимося задавати питання і використовувати паралельну розповідь, будучи об'єктивними.

Голіафи консультування

Три головні вороги об'єктивності — упередження, пристрасть і поспіх. І як тільки ми починаємо служіння, у тому числі і служіння консультування, ці троє ворогів нападають на нас. До них долучається ще один страшний ворог — поверховість.

Упередження — це значить, що я вже маю своє переконання ще до того, як почув про це, вникнув і з'ясував. Іноді люди так тлумачать Боже Слово — вони вже мають своє тверде переконання, «печать досконалості і вінець краси», і треба тільки біблійні тексти підставити під це переконання. Це жахливо. Ми повинні свої переконання будувати на біблійних істинах, а не пристосовувати біблійні істини під свої переконання. Це небезпечний шлях.

Те саме і щодо консультування. Якщо ми маємо переконання ще до того, як з'ясували істину, воно буде керувати нами. Якщо ми довший час практикуємо консультування, поступово в нашій голові створюється картотека ярликів.

Досвід — це добра річ, але він може нас підвести. Минуле керує нами. Саме тому деякі імена нам симпатичні, а деякі — антипатичні. Хтось назвав свого сина Юдою?

Певний вигляд ми називаємо розбещеним. Певні конфесії — не духовними. Ми просто переповнені упередженнями, і хай допоможе Бог нам стати над ними.

«Нічого доброго не може бути з Назарету». Уявіть, що ви в той час приходите і кажете: «Здрастуйте, я з Назарету». Як вас зустріли би люди?

Тому в нас повинно бути достатньо мудрості, щоб відрізнити свої упередження від реальності. Ми дивимося на людину крізь призму інформації, яку отримали до того, як зустрілися з нею. І людина іноді не здатна зрозуміти, чому ми захоплюємося нею або жахаємося її.

Тому ворог номер один, який собі голіаф у нашому служінні, — це упередження. Мудрість та об'єктивність полягають у тому, щоб бачити реальний Божий погляд на проблему, а не вирішення крізь призму своїх переконань.

Зверніть увагу, що біля хреста стояли і плакали, здебільшого, жінки, чоловіки стояли на відстані. Чому? Тому що чоловіки працюють з фактами, а жінки — з емоціями і враженнями. Це їх сильна і водночас слабка сторона.

Уявіть, що нам розповіли, що Ісус сидів у «притоні», а після цього Він приходить в наш дім. Як би ми Його зустріли? Або пророка Амоса — в одязі, від якого пахне худобою. Ми б, імовірно, відправили його назад до худоби і сказали, що в нас і без нього достатньо досвідчених і освічених богословів.

Але Божий спосіб мислення не такий. Він бере слабке, щоб засоромити сильних, і нашіптувань, якщо відчуваємо емоційну залежність, симпатію чи антипатію, краще скажімо, що треба про це помолитися тиждень-два, і відкладімо розв'язання цього питання. Заспокоймо свої прихильності, побудьмо наодинці з Богом, тому що поспіх — злісний ворог, який зіб'є нас з ніг.

Пристрасть — це емоційна залежність, яка керує людиною. Уявіть, що нам доводиться вирішувати питання, які виникли між другом і противником істини, який говорив щось проти нас, між родичем і чужим. Чи готові ми йти за істиною Божою?

Якщо нас такі збили упередження і пристрасть, не піддаймося хоча би третьому — поспіху. Нехай час заспокоїть наші амбіції та емоції. Якщо ми відчуваємо, що піддаємося впливу пліток, бабських байок, чвар і нашіптувань, якщо відчуваємо емоційну залежність, симпатію чи антипатію, краще скажімо, що треба про це помолитися тиждень-два, і відкладімо розв'язання цього питання. Заспокоймо свої прихильності, побудьмо наодинці з Богом, тому що поспіх — злісний ворог, який зіб'є нас з ніг.

Будьмо чесними — більша частина наших неправильних рішень була зроблена в поспіху. Швидко вирішувати щось потрібно тоді, коли людина лежить на смертному одрі, коли хвилина вирішує все. Але головні питання ніколи або майже ніколи не робляться терміново і не терплять поспіху. Краще зробити це через тиждень, ніж перероблювати все життя.

Далі буде.

Слово «доля» ще має синоніми: жереб, доля, частка, участь. Етимологічно воно означає «відрізаний шматок» або «ділянка землі».
У Стародавній Греції богині долі називалися Мойрами, у Римі – Парками. Люди наївно вірили, що в руках цих богів і богинь перебувають і життя, і людська смерть. Зокрема, за їхніми поняттями, богиня Фортуна комусь посміхалася, а до когось поверталася спиною. Тодішній світ і думки не допускав, що Божественне Провидіння веде людство до наміченої мети. Винятком були хіба що окремі видатні філософи.
І в наш час багатьох людей лякають думки про фатальну неминучість долі, інакше кажучи, фатальну зумовленість. Хто з нас не чув висловів на взірць: «Так судилося», «Що має бути – того не минути». Хто не сумнівався в тім, що його життям управляє Всевишній, люблячий Отець Небесний? Язичницькі забобони нерідко викликають хитання нашої довіри Богові.

Коли апостол Павло з Варнавою прийшли в Лістру, то місцеві жителі спробували їх обожнити, прийнявши Варнаву за Зевса, а Павла – за Гермеса й заявляючи: «Боги в людській подобі зійшли до нас». Люди схильні вірити у фатальну зумовленість подій, але не всі здатні бачити руку Божественного Правосуддя в епізодах свого життя.

Якось відомий політичний діяч Олівер Кромвель у супроводі слуги їхав виконати відповідальне державне доручення. Уночі він ніяк не міг заснути. Супутник помітив це.

- Чому ви не спите? – запитав він.
- Боюся, що ця поїздка погано закінчиться.
- Пане, можна задати вам запитання?
- Будь ласка.
- Як ви думаєте, чи управляв Бог світом до того, як ми народилися?
- Так, звичайно.
- А чи буде Він управляти світом і історією після нашої смерті?
- Безсумнівно.
- Пане Кромвелю, чому б у такому разі не надати Богів можливість управляти світом і зараз – на теперішньому етапі.

Після цього обидва спали спокійно, до речі, й поїздка була успішною.

Нерідко зустрічаються заяви про те, що доля врожаю, як і миру між народами – у наших руках, вона залежить від нас. І в цьому є правда. Людина певною мірою хазяїн своєї долі і коваль свого щастя.

У одному з псалмів читаємо: «Душа моя безперестану в руці моїй», іншими словами: ми не раби сліпої або бездушної долі, долею можна управляти. Яким чином?

Один царевич потрапив у полон, і коли його попередили, що він буде йти вулицями міста в кайданах на чолі триумфального ходу полководця і переможця, юнак обурився:

– Я син царя, на мене будуть дивитися люди, це ганьба!

Про це доповіли полководцеві. І той сказав: я зроблю так, що цьому парубкові буде байдуже до глядачів. І наказав царевичу нести посудину, доверху наповнену молоком. Позаду йшов кат з нагостреним мечем. Якби юнак пролив хоч краплю рідини, йому мали зрубати голову.

Після того, як хід завершився, переможець запитав бранця:

– Ну, як реагували глядачі на твоє приниження?

– Що ви, мені було не до того – я душу свою тримав у своїх руках! – викликнув парубок.

Так, душа наша й доля – у наших руках.

У книзі Пл. Єремії 3:37-38 читаємо: «Хто то скаже і станеться це, як Господь того не наказав? Хіба не виходить усе з уст Всевишнього, зле та добре?».

Інші тексти також підтверджують цю думку: «І це вийшло від Господа Саваота, чудова порада (доля) Його, і велика премудрість Його!» (Іс. 28:29);

ДОЛЯ

«... доля людини від Господа» (Пр. 29:26).

«Твоя справедливість немов гори Божі, Твої суди (долі) безодня велика, людину й худобу спасаєш Ти, Господи!» (Пс. 36:7); «О глибину багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і невідомі дороги Його!» (Рим. 11:33).

Отож, доля – це Боже визначення про людину. Не якась безформне чудовисько, а доля людини, яку дає Бог відповідно до Свого Закону.

Але якщо доля людини залежить від Бога, при чому отут особиста ініціатива? І якщо в одних батьків дитина гине, а в інших залишається цілою і неушкодженою, з одного маляти виростає талановитий проповідник або музикант чи художник, а інше стає хуліганом і п'яницею, то що це? Коли якась дівчина вдало виходить заміж, люди кажуть: так було призначено, від долі нікуди не дінешся. Повіривши безбожним домислам про невідоротність долі, люди прирікають себе на волю випадку, на пасивну покірність перед обставинами. Що буде, те й буде!

Відкидаючи віру в живого Бога, вони стають жертвами марновірства та обману, намагаючись довідатися про свою долю в циганок, картярських ворожок, в астрологів. Вони цікавляться гороскопами, читають сонники, вивчають лінії долонь.

Християни усім цим не повинні захоплюватися, оскільки вони – не раби гріха і сліпої долі. Вони говорять: «Бо Цей Бог то наш Бог на вічні віки, Він буде провадити нас аж до смерті!» (Пс. 48:15).

Якось відомий філолог Володимир Марцинковський на одній із москвських вулиць зустрівся із циганкою. Та запитала:

– Хочеш, я поворожу і скажу тобі про твоє майбутнє?

– Не варто, я сам можу сказати і про твоє, і про своє майбутнє...

Він відкрив Євангеліє від Івана й прочитав: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36).

Циганку як вітром здуло.

Хоча будь-яке ворожіння – нездорове й нерозумне явище, але в основі його лежить навігойне бажання людини знати, що її чекає в майбутньому, чим закінчиться світ і його історія, коли настане «кінець світу», чи перемаже добро або зло. І яка роль особистості й моя роль у долі суспільства.

На цих питаннях спекуюють лжепророки і лжеучителі, призначаючи орієнтовну дату, скажімо, «кінця світу» або іншої всесвітньої катастрофи. Людина не живе тільки теперішнім, вона спрямована у майбутнє. І зневіра, найчастіше, приходить від втрати віри у світле майбутнє. Поет Лермонтов писав: «Вже не чекаю від життя нічого я, і не жаль мені минулого нітрохи».

У Біблії була звичена доля Вавилону (нинішнього Іраку): «І стане тоді Вавилон, краса царств, пишнота халдейської гордості, таким, як Бог зруйнував був Содом та Гоморру! Не буде назавжди заселений він, ні замешкалий з роду в рід, і араб там не стане наметом, і там пастухи не спочинуть з своєю отарою...» (Іс. 13:19-20).

Так і трапилося. Та ж доля спіткала Римську і Радянську імперії – вони розпалися, зруйнувалися, як і печально знаменита Вавилонська вежа. Слово Боже відкриває нам, що долею можна управляти. Покаяння може, до деякої міри, змінити плани Божі – згадаймо, наприклад, випадок з Ніневією, яка повинна була бути зруйнована через 40 днів, але Господь відтермінував вирок через упокорення її жителів.

У Нагірній проповіді Спаситель радив: «Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться» (Мт. 6:33).

У романі Л. Толстого «Воскресіння» Нехлюдов розмірковує: шукати Царства Божого – це основне. Але люди, на жаль, віддають перевагу зовсім іншому, не основному. І не одержують щастя, тому що шукають саме щастя, а не того, що йому передує. Інакше кажучи, вони «ставлять віз перед конем».

При такій розстановці пріоритетів, коли пошуки Царства Божого, послух волі Божій будуть визначальними в нашій житті, можна розраховувати на те, що майбутнє стане благословенням.

У 28-му розділі Повторення Закону (1–14 вірші) міститься обіцянка: «Якщо ти... будеш слухати голосу Господа, Бога твого, ретельно виконувати всі заповіді Його... то прийдуть на тебе всі благословення ці... Благословенний ти в місті, і благословенний на полі. Благословенний плід утроби твоєї і плід землі твоєї... Благословенний ти при виході твоєму, і благословенний ти при виході твоєму...» А з вірша 15-го і нижче наводиться список проклять, які впадуть на голову тих, хто не слухає голосу Божого і Його законів, хто ігнорує Його і нехтує Його постановами.

Отож люди самі створюють собі умови для щасливого й радісного життя і тут, і у вічності, якщо, звичайно, вони слухняні Богові. Управляти долею – це, простіше кажучи, вести життя відповідно до волі Божої.

Недарма, людина, що негідно бере участь у вечері Господній, «іст і п'є суд собі» (1 Кор. 11:29).

Бог встановлює межі перебування людини (Дії 17:26). І в радісній волі Божої ми блаженні. Але, емігруючи в інші місця самовільно, люди не тільки страждають через ностальгію, але й прикликають на себе неприємності, лиха, прокльони. І шкодують про необдуманий авантюризм.

Так сталося з Авімелехом, який опинився в Содомі. Так сталося з Авімелехом, що емігрував в землю Моавську.

У Біблії є порада: «Не будь поміж тими, що жлуктять вино, поміж тими, що м'ясо собі пожирають». І якщо хтось зробить по-своєму і візьметься заглядати до корчми, де розважаються аматори спиртного, і йому там «розмалюють фізіономію», то нехай нарікає тільки на себе. «Не дайте себе звести, товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Кор. 15:33) і «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків» (Пс. 1:1).

Зрозуміло, християнин не гарантований від хвороб, скорбот і навіть смерті. Йосип, син Якова,

колись потрапив у яму, потім – у в'язницю. Даниїла навіть вкинули в яму до левів за вірність Господу. А три юнаки – Седрах, Мешах і Авед-Него були вкинені у вогненну піч. Степана побили камінням. Апостола Павла стратили. Але при житті він без тіні сумніву писав, що «тим, хто любить Бога... все сприяє на добре» (Рим. 8:28), тобто їх чекає щаслива доля. І якщо світські люди розділяють життя на смуги успіху й невдачі, й християни, переконані, що Господь скеровує всі обставини життя для нашого ж добра.

Правильно зазначив псаломсписець: «Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...» (Пс. 139:16).

Коли Рилеєву його дядько губернатор сказав, що хоче застрелити його, то почув у відповідь: «Кому призначено бути повішеним, того не розстріляють!». І дійсно, його повісили.

Коренем російського слова «судьба» є «суд». А всякий суд припускає наявність судді і підсудного. Віруючи в долю і усвідомлюючи себе підсудними, люди випускають з поля зору того праведного Суддю, Який всі діла людські приведе на суд. Це про Нього писав Лермонтов, коли нагадував «наперсникам прозпущти», що на них чекає грізний Суддя, Який недоступний дзенькоту монет і Який наперед знає всі їхні думки і діла.

І цей справедливий Суддя засудить всі беззаконня. От чому страшно потрапити в руки Бога живого! Безбожництво фаталізм, тобто віра в бездушну долю, спонукує людей носити амулети й талісмани, деморалізує їх, вселяє страх у душі, породжує почуття безвиході й приреченості. І навпаки, свідомість того, що «все волосся на нашій голові пороховане», що люблячий Бог, наш Небесний Батько, управляє світом і ми – господарі щасливої власної долі, якщо живемо в гармонії з небом, наповнює наші серця стійким оптимізмом.

«Підсумок усього почутого: Бога бійся й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:13-14).

Є така професія – охоронець. Якщо інкасатор або генерал самовільно змінюють маршрут своєї поїздки і добровільно відмовляються від охорони, що була розставлена на всьому шляху їхнього просування, то вони ризикують бути вбитими. Хто в цьому буде винний?

Господь забезпечує нам надприродну ангельську охорону на шляхах нашого виконання Його волі. Нехай благословить вас Господь, від Якого залежить доля людини, бути слухняним Йому. Бо «хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: Охороно моя та твердине моя, Боже мій, я надіюся на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти! Щит та лук Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, владі тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде!.. Тільки своїми очима подивившись і заплату безбожним побачив, бо Господа, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! Тебе було не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, бо Своїм Анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги! На лева й вужа ти наступиш, левчука й кродила ти будеш топтати! Що бажав він Мене, то його збережу, зроблю його сильним, бо знає Ім'я Моє він; як він Мене кликатиме, то йому відповім, і з ним буду в недолі, врятую його та прославлю його, і довгістю днів Я насичу його, і він бачити буде спасіння Моє!» (Пс. 91:1-16).

Підготував Олег Карп'юк.

ОЗНАКИ ЧАСУ

Свобода совісті та думки опинилась під загрозою в Іспанії

Іспанське міністерство промисловості – державне відомство, відповідальне за регулювання телекомунікацій та аудіовізуальних ЗМІ, оштрафувало іспанську католицьку медіа-групу Intereconomía на 100 тисяч євро за випуск в ефір рекламних роликів на захист традиційної сім'ї.

Про це повідомляє Інститут релігійної свободи з посиланням на Європейський Центр з питань права та правосуддя (ECLJ), розташований у Страсбурзі. Правозахисна організація вважає, що таке рішення влади Іспанії небезпечно та обмежує свободу висловлювань стосовно релігійних ЗМІ.

Згідно з повідомленням ECLJ, в ефірі

показали тільки актуальні кадри з життя гомосексуалістів – марші і танці під час гей-парадів. Разом з цим відеоролик містив прості та гострі питання: «Чи в такому суспільстві ти хочеш жити?», «Невже на таких прикладах мають вчитись твої діти?», «Пишаємось... чим?».

Цей рекламний ролик – частина широкої кампанії на захист сімейних цінностей, ініційованої християнами по всій країні.

Іспанський уряд стверджує, що відеоролик, який транслювався 273 рази у минулому році, порушує закон про мовлення, що забороняє рекламу, яка могла б дискримінувати за ознакою раси, статі, віросповідання, громадянства і свободи думок.

Католицька медіа-група Intereconomía була приголомшена рішенням, відзначивши, що Іспанія будувала демократію не для того, щоб враховувати лише «думки поліції». Медіа-група також зазначає, що застосована до них санкція прямо суперечить основним демократичним принципам. У вільному суспільстві повинно превалювати право вільного висловлення думки, а не цензура, – заявили в Intereconomía.

На думку Європейського Центру з питань права та правосуддя, програми, які пропагують традиційні сімейні цінності у християнських ЗМІ, жодним чином не можуть трактуватись як такі, що «роз-

палюють ненависть до представників ЛГБТ-спільноти». Центр представив правовий аналіз, в якому доводить, що рішення уряду Іспанії прямо суперечить міжнародним стандартам у сфері свободи слова і свободи думки, совісті і релігії, а також принципам Європейського Суду з прав людини.

Захист релігійних висловлювань і практики від необґрунтованих обмежень – проблема не нова. Парламентська Асамблея Ради Європи (ПАРЄ) вже давно визнала важливу роль релігійних ЗМІ в європейському суспільстві. Зокрема, ще у 1988 році ПАРЄ закликала «забезпечити...право на охорону свободи релігійних переконань на рівних умовах з антирелігійною пропагандою, право Церков і релігійних об'єднань на необмежений доступ до засобів масової інформації (преса, радіо, телебачення)».

В Європі такі санкції влади з метою не допустити широкого висвітлення релігійних поглядів на питання моралі також

не перші. Уже було кілька прецедентів, пов'язаних з придушенням релігійних висловлювань.

Згадаймо випадок з єпископом Дейлом МакАлпайном, баптистським євангелістом з Великобританії, якого заарештували після публічної заяви про гомосексуалізм як гріховне явище. Влада висунула йому звинувачення на підставі норми про відповідальність за «домагання, збурення або спричинення душевних страждань».

Крім того, на підставі шведської закону проти розпалювання ненависті відомий у Швеції пастор Оке Грін був визнаний винним і засуджений до одного місяця тюремного ув'язнення після того, як публічно засудив явище гомосексуалізму у проповіді. Незважаючи на те, що у підсумку апеляційний суд виправдав пастора Гріна, європейські правозахисники констатують наявну загрозу для журналістів, пасторів і священників бути притягненими до відповідальності за поширення Євангелія в Європі.

МОЇ БАТЬКІВЩИНИ

ДУМКА

Так склалося, що в мене не одна батьківщина, а цілих три. Народився я в Росії, у Саратові на Волзі. Виріс на Донбасі в Україні. А ще маю небесне громадянство, належу невидимому, але рідному Божому Царству.

Перед кожною з цих батьківщин у мене свої обов'язки. Про жодну з них забувати не можна, як би не змінювались пріоритети, уподобання, симпатії. І все ж настороженість, навіть конфліктність є. Особливо між патріотизмом небесним і земним. Багатьом християнам здається, що їх небесне громадянство звільняє від будь-якої відповідальності за долю земної батьківщини. Але я впевнений, що це не так.

Так, ми не вибираємо культурне середовище, землю, суспільство, в яких довелось народитись і жити. Це Божий промисел визначив, довірив, а тепер випробовує нас, чи здатні ми на щось більше, ніж незадоволене бурчання і цинічну критику.

Василь Симоненко, один із моїх улюблених українських поетів, говорив про те, що земну батьківщину не можна вибирати, її дає нам Бог — ще до того, як ми роздвинулись її недоліки чи порадили її перевагам: «Можна все на світі вибирати, сину. Вибрати не можна тільки Батьківщину».

Доля молодого поета склалася трагічно. В 1962 році він знайшов масове поховання жертв репресій, розстріляних працівниками НКВС, і повідомив про це органам влади. Незабаром Василя кілька разів жорстоко побили, і від побоїв він помер. Йому було лише 28 років.

Очевидно, важко було любити Батьківщину, яка перебувала під владою червоних безбожників-душогубів, але влада змінюється, імперії падають, а багатостраждальна земля живе далі, можливо, завдяки любові своїх дітей, які дивились в майбутнє після комунізму та атеїзму.

Чи можемо ми бачити даліше нинішнього політичного безладдя, корупції, морального занепаду? Батьківщину можна полюбити тоді, коли ти почнеш щось робити для її майбутнього, плакати це майбутнє, будувати не для себе, а для дітей і внуків, пов'язуючи себе міцно з цією землею і народом.

Я розумію, що «народженням в СРСР» нелегко визначитися з батьківщиною і воскресити в собі родинне почуття до землі і ближніх. До чого себе прив'язати, якщо «моя адреса не дім і не вулиця, моя адреса - Радянський Союз»; якщо народи перемішували, навмисне сплутавши все коріння і обриваючи рідні зв'язки. Для себе я вирішив так: не так важливо, де ти жив раніше, значно важливіше, де ти живеш зараз, з чим пов'язав себе свідомо, особисто вирішуючи. Може, ти народився далеко звідси, але якщо ти живеш зараз тут, то це і є твоя Батьківщина, земля твоїх друзів і близьких, за яких ти відповідатимеш.

Закликаючи жити доброчесно в країні свого проживання, апостоли все ж називали тих, хто вірує в Христа, мандрівниками і прихильниками, нагадуючи про подвійне громадянство і подвійну відповідальність. «Благаю вас, любі,

як прихильників та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі. Поводьтеся поміж поганями добре, щоб за те, за що вас обмовляють вони, немовби злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання. Отож коритесь кожному людському творінню ради Господа — чи то цареві, як найвищому, чи то володарям, як від нього посланим для карання злочинців та для похвали добродійців. Бо така Божа воля, щоб добродійці гамували неучтво нерозумних людей, — як вільні, а не як ті, що мають волю на прикриття лихого, але як раби Божі. Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважайте» (1 Петр. 2:11-17).

У цьому тексті апостол Петро радить християнам своїм законотворчим життям спростувати обвинувачення у відсутності патріотизму і непокорі суспільним правилам. Християни мандрівники лише в тому смислі, що не поділяють гріховних принципів більшості, що ж стосується виконання законів і суспільних обов'язків, то вони цілком «свої» для навколишніх.

Іншими словами, я мандрівник і прихильник в сучасній Україні, тому що не хочу давати хабарі, красти за першої можливості і продавати свій голос за гречку і пляшку горілки. Але водночас я стараюсь бути патріотом своєї країни у виконанні громадянських обов'язків, визначених законом.

У ранньохристиянському творі, відомому як «Послання до Діогнета», ми зустрічаємо опис згаданої вище подвійності: «Християни не різняться від інших людей ні країною, ні мовою, ні життєвими звичаями. Вони не населяють де-небудь особливих міст, не вживають яку-небудь надзвичайну говірку і ведуть життя, яке нічим не відрізняється від інших. Тільки їх вчення не є плодом думки чи винаходу людей, які шукають новизни, вони не прихильники будь-якого вчення людського, як інші, але, проживаючи в еллінських і варварських містах, де кому випало, і дотримуючись звичаїв тих жителів в одязі, в їжі і у всьому іншому, вони представляють дивний і воістину неймовірний спосіб життя».

Живуть вони у своїй вітчизні, але як прихильники; мають участь у всьому, як громадяни, і все терплять, як чужоземці. Для них будь-яка чужа країна — вітчизна і будь-яка вітчизна — чужа країна. Живуть на землі, але суть громадяни небесні. Підкоряються встановленим законам, але своїм життям переважають самі закони. Словом: що в тілі душа, то у світі християни. Душа поширена всіма членами тіла, і християни всіма містами світу. Душа, хоч і перебуває в тілі, але не тілесна, і так християни у всіх містах світу. Безсмертна душа проживає в смертній оселі; так і християни проживають, як прихильники, в тілному

світі, очікуючи нетління на небесах».

КПРС раніше називали розумом, честю і совістю нашої епохи. Очевидно, антихристиянська партія присвоїла собі те, що належало за природою Церкви. Думаю, що християни з повною підставою можуть бути названі совістю суспільства, його честю і розумом. Вони чинять добро і дотримуються законів не через страх,

а з любові. Якщо говорити відверто, то наше суспільство тримається саме на християнах. Позбавлені християнської мотивації, люди, як правило, крадуть за першої можливості, обманюють безперестанно і навіть закони пишуть так, щоб їх зручно було обходити.

Християни виконують закони не за буквою, а за суттю, визнають порядок як Богом встановлений. Про це нагадує апостол Павло: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога. Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. Бо володарі — пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар — Божий слуга тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо дарма він носить меч, він Божий слуга, месник у гніві злочинців! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління. Через це ви й податки даєте, бо вони служителі Божі, саме тим завжди зайняті. Тож віддайте належне усім: кому податок — податок, кому мито — мито, кому страх — страх, кому честь — честь. Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного. Бо хто іншого любить, той виконав Закона» (Рим. 13:1-8).

Якщо не дочитати цей уривок до кінця, то він може викликати здивування і незгоду. Адже далеко не кожному владі можна визнавати Богом встановленою, є відверто антилюдські режими, побудовані на крові. І лише нагадування про любов знімає цю суперечність. Живучи в жорстокому світі, не запліщуючи очей на суспільні хвороби, ми можемо виконувати закони і підкорятися владі. Як? Любячи людей заради Бога. Тоді можна терпіти незаслужені покарання і упокорюватись за кричущої несправедливості. Сила любові руйнує тиранію, тому що позбавляє людей страху, об'єднує їх міцніше, ніж вигода чи наказ, і таким чином змінює суспільство. Так християни своєю поведінкою нагадують владі про смисл закону, про любов і совість, без яких суспільство впадає в корупцію, нагадують про те, що закон на їх боці, що влада закону сильніша за закон влади.

Христос у Нагірній проповіді закликає Своїх учнів до активної суспільної діяльності — не створювати печерну паралельну спільноту, а бути в гущі су-

спільного життя, не руйнуючи, а освітлюючи його: «Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори. І не запалюють світла, щоб поставити його під посудину, але на світильник, — і світить вона всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі. Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Мт. 5:14-17).

За словами Христа, Він прийшов не для того, щоб зруйнувати систему влади і підвалини суспільства, а щоб виконати закон силою любові і показати правильні мотиви для законотворчого життя. Християни — відомі скептики щодо влади і держави. Вони чудово знають, що Царство Боже на землі ніколи не буде побудоване. Але при цьому вони відповідальні за те, щоб осередки, паростки, ознаки цього Царства були видимі вже тут, в навколишній суспільній реальності. Від держави вони очікують не раю на землі, але хоча б того, щоб не було побудоване пекло (за словами Миколи Бердяєва, «державна існує не для того, щоб на землі був рай, а для того, щоб на землі не було пекла»).

Христос говорив, що тих, які ненавидять і переслідують, завжди буде більшість, ідеальне християнське суспільство для «своїх» — утопія. Завжди будуть добрі і злі, друзі і вороги, праведні і не-праведні. «Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добримися, і дощ посилає на праведних і на неправедних. Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять? І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак? Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:43-48).

Христос тут визнає невикорінювану недосконалість суспільства, але при цьому закликає бути досконалими в недосконалому світі. Християнство переборолло відомий з давнини принцип партійності — частковості, поділення на своїх і чужих, наших і не наших. Церква відкидає партійність і закликає до етичного універсальності. Павло нагадує, що християни повинні думати про благо всіх людей у своїй країні, не ділячи їх на класи

і партії: «Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості. Бо це добре й приємне Спасителеві нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:1-4).

Апелуючи до нашого українського патріотизму і закликаючи молитися за владу і суспільство, я хочу сказати, що Україна буде нашою Батьківщиною настільки, наскільки ми зможемо полюбити її людей при їх очевидних моральних і соціальних виразках. Це далеко не просто.

Петро Чаадаєв признавався: «Я не навчився любити свою батьківщину із заплещеними очима, з похиленою головою, із закритими устами. Я знаходжу, що людина може бути корисною своїй країні тільки в тому разі, якщо ясно бачить її; я думаю, що час сліпих закоханостей минув, тепер ми насамперед зобов'язані батьківщині істиною».

Його слова про те, що «ми зобов'язані батьківщині істиною», треба повторювати в наших церквах частіше, щоб зрозуміти: Батьківщина не чекає від нас галочки в бюлетені заради виправдання, вона чекає нашої совісної, з любов'ю участі, коли ми не будемо запліщувати очі на всі проблеми і не будемо знімати з себе відповідальності за них; коли Батьківщина буде чимось більшим, ніж картинками про козаків і горілкою з салом.

І все ж любити земну Вітчизну можна лише у світлі небесної, коли ідеали останньої будуть керівництвом для першої, коли ми будемо старатися жити і втілювати волю Богу «на землі, як на небі».

«Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послушався та й пішов, не відаючи, куди йде. Вірою він перебував на Землі Обіцяній як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та Творець. Вірою й Сара сама дістала силу прийняти на-сіння і породила понад час свого віку, бо вірним вважала Того, Хто обітницю дав. Тому й від одного, та ще змертвілого, народилось так багато, як зорі небесні й пісок незчислений край моря».

Усі вони помирали за вірою, не одержавши обітниці, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що «вони на землі чужаниці й прихильники». Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б час повернутись. Та бажають вони тепер кращої, щоб небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:8-16).

Михайло Черненко.

ДВІ ІСТОРІЇ

Літаюча статуетка

Я їхав в далеку путь. Дружину і доньку залишав самих — у великому сільському домі. А на мене чекала Москва. Я віз свої оповідання в центральні видавництва, газети і журнали — з вірою, що їх надрукують.

Так і сталося — було багато зустрічей, які принесли згодом свої плоди. У Москві я відвідав церкву, де молився Богові і просив Його допомоги в тому, щоб ми змогли поміняти наш приватний будинок на петербурзьку квартиру і перебратися з села в місто.

Я відчув чийсь легкий дотик, коли стояв на молитві. Легкий шелест — наче пролетів вітер. Цей вітер мене сколихнув. Я зрозумів, що мене чують, бачать, що я не байдужий якійсь невидимій Істоті, яка спостерігає за мною.

Але хто це був? Невже сам Бог? Ця думка пронизала мене. «Боже, — сказав я, — адже Ти мене чуєш. Чому б Тобі мені не відповісти. Ти все бачиш і знаєш. У мене дружина і донька, і волею долі ми опинилися далеко від Батьківщини. Нам ніде було жити, і ми купили там дім. Але країна розвалюється, нам неможливо там залишатися. Зрозумій мене і не осуджуй — де я народився і виріс, там моя Батьківщина і там я хочу бути. Зверши чудо, допоможи, будь ласка, з обміном, і я після повернення в Росію буду служити Тобі!».

Я повертався додому, мов на крилах. Мене зустріли налякана дружина і приголомшена дочка: «Ти живий! Слава Богу!».

— А чому я не повинен бути живий? — поцікавився я.

— Чому? А ось чому. І Марійка, моя дружина, розповіла мені майже детективну історію.

Виявляється, за час моєї відсутності в нашому домі літали предмети. І то які!

Якось один пітерський скульптор виліпив з глини мою фігурку. Він зобразив мене сидячим на купці книг, і на кожній з них було написано: «В. Воробйов». Скульптор зобразив мене захопленим і водночас дещо задумливим, яким і належить бути письменнику. У мене було довге волосся, а в руці я тримав перо.

Так ось, ця статуетка за час моєї відсутності і літала. З кутка, де вона стояла на полиці, — просто в протилежний кут. Кожної ночі. В один і той же час. Як тут не збожеволіти!

Фігурка вдарилася об протилежну стіну і розсипалася на друзки. Марійка збирала її, склеювала пластиліном і клала на місце. Наступної ночі вона знову летіла в той самий кут. Всупереч усім законам фізики.

А дім був зачинений на засув! Ось чому Марійка зраділа, коли побачила мене живим і неушкодженим. Біблія на її ліжку була відкрита на 91-му псалмі.

Слава Богу, Він відповів на мою молитву. Незабаром ми зробили вдалий обмін і переїхали з приватного будинку в пітерську квартиру. Дружина і дочка після цього увірували в Бога і стали моїми помічницями. А я пішов працювати: в одній із шкіл Санкт-Петербурга мене прийняли на посаду вчителя... Біблії!

Я ніколи не займався окультизмом і магією. Чи займалися цим люди, які жили до нас в тому домі, — не знаю. Ми назавжди покинули те місце, в якому відбувалися такі дивні речі. А статуетку довелося викинути, тому що відновленню вона, на жаль, вже не підлягала.

Чого бояться злі духи

То була наша остання зустріч. Тато помирав. Повільно, тяжко зітхаючи, він відходив у небуття. Хололо його колись сильне і міцне тіло. У реанімаційній палаті — так званій палаті смертників він був сам. Я молився над ним, включаючи всю свою віру, але марно.

Несподівано тато стрепенувся. «Там, — ледь чутно прошепотів він, зробивши непевний жест рукою. — Там — він. Поговори з ним».

— З ким?
— Мій лікар... Дмитро. Він чекає тебе...

Тато закрив очі і забувся в глибокому, наче летаргічному сні.

«Боже, — подумав я. — Чому він посилає мене до лікаря? І як я маю говорити з тим, з ким не знайомий?».

Але, корячись якомусь внутрішньому інстинкту, я постукав у двері ординаторської.

Дмитро виявився молодим чоловіком, міцним і худорлявим.

«Чи ви вірите в Бога», — з порога запитав я його. І почув у відповідь: «Так. Він є. Але... Мені страшно».

Він наче ждав цієї зустрічі. І був таким відвертим зі мною.

— Знаєте, я не можу вірувати, як ви... Я хотів, але не можу... Як тільки заходжу до церкви — шуми в вухах і голова розколюється. Що це? А коли приходжу додому — ви тільки послушайте — знаходжу на столі перевернуті речі. І цукор розсипаний на кухні. А я живу сам — мама в селі. Це ж містика. Що ви на це скажете.

— А мишей у вас у квартирі немає? — пробував пожартувати я.

— Ні! І бути не може!

Дмитро був дуже серйозний.

— А ви часом не читали книг по магії?

Дмитро зніяковів:

— Читав. Я, знаєте, дуже цікавився всім цим. І навіть проходив курс лекцій в одного відомого в нашій країні парапсихолога. Він дуже великий авторитет: видатних людей і навіть осіб, наближених до самого губернатора, лікує!

Я зробив страшні очі:

— Негайно позбудьтєся всіх цих предметів, пов'язаних з магією і чаклунством! Зверніться до Господа! Просіть прощення!

Дмитро сполотнів:

— То це біс витворяє?

— Саме так. Май інтерес до окультизму, потойбічного світу привернув до вас увагу бісів, і вони творять у вас все, що хочуть. Це демонічна інтервенція. Відмовтеся, відречіться, наверніться, висповідайтеся і покайтеся.

— О, помоліться за мене.

Я помолівся. А потім сказав, що книги ті треба спалити.

— А ви не допоможете мені? — благально запитав Дмитро.

Через два дні на одному з пустирів ми розпалили вогонь і спалили всі його парапсихологічні «таємничі» книги. Коли вогонь догоряв, несподівано подув вітер і розвіяв чорний поліп.

Наступного дня тато помер.

Я зустрів Дмитра через кілька місяців.

— Ну як, Дмитре, чи продовжуються ті дивні явища у вашій квартирі?

— Ні! Це закінчилося, коли ми з вами спалили ті книги. Тепер я знаю: це були злі духи! І виганяються вони молитвою і знищенням чаклунських предметів. І в церкві мене перестала боліти голова.

Я згадав батька. Стало весело і сумно. Яка гарна кінцівка його життєвої повісті. І яка багатозначна кінцівка!

Віктор Воробйов.
Асоціація християнських журналістів.

Віруй стильно, спасися модно

Останніми роками в Інтернеті набули широкого поширення демотиватори — зображення з відповідним, часто гумористично-іронічним підписом. Один з них привернув мою увагу не стільки зображенням (дорогі золоті хрести, оздоблені коштовним камінням, нерідко можна побачити на грудях сучасних священнослужителів), а досить оригінальним та несподіваним підписом. Він дуже вдало відображає сучасне ставлення багатьох людей до віри: «Віруй стильно, спасися модно».

Так, вірити стало модно: політики та чиновники свої відвідини храму намагаються зробити публічними, під прицілом фото- та відеокамер. Стало модно жертвувати на церкву, дехто навіть повністю фінансує будівництво храму чи купівлю дзвону, хтось публічно дарує дорогі іномарки священникам чи пасторам.

До речі, про автомобілі: довелося бачити фото престижних машин з індивідуальними номерами, де було гордо написано: «Владика», «Пастор». Дійсно, якщо спасатися, то стильно, гарно, із задоволенням. Адже ми, мовляв, діти Царя царів. І почувуються такі служителі в ролі

сучасних «мажорів», яким все дозволено і все доступно: дорогий транспорт, модні курорти, триповерхові будинки, нехтування правилами та законами — оздоблений коштовним камінням хрест на золотому ланцюжку.

Нині модно декларувати свою віру, це залюбки роблять деякі артисти, а пастірі залюбки запрошують їх у свої церкви. І

нікого не бентежить той факт, що своєю поведінкою, життям та виступами на сцені ці «віруючі» абсолютно не відрізняються від решти шоу-братії. А які грандіозні бувають святкування чергових річниць церкви чи іменин пастора, з багатотисячними бюджетами, з участю зірок сцени та кафедри! І коли читаєш Новий Заповіт, мимоволі думаєш: «Ех, Павле, не вмів ти жити, не вмів правильно і стильно вірити, не дружив з мерами та міністрами, от і пройшло твоє життя «у мандрівках, у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, у виснажуванні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі...»

Не те що ми сьогодні — віримо стильно, спасаємося модно, живемо по-царськи. От тільки коли прийде Той, у Кого віруємо, «чи знайде віру на землі»?

Юрій Вавринюк.
Головний редактор журналу «Благовісник».

Стародавня ткацька фабрика

Недавнє повідомлення про знахідку своєрідної стародавньої ткацької фабрики наробило чимало переполоху в науковому світі. Досліджуючи дно однієї з печер в Грузії, вчені виявили, що її стародавні мешканці обробляли тут тканини. Під час пошуків давніх пилкових зерен вчені знайшли в землі малесенькі льняні волокна. Деякі з них були переплетені, деякі обрізані, а деякі пофарбовані в черний, сірий, бузковий і рожевий кольори. Окрім того, дослідники встановили, що стародавні люди обробляли в печерах вовну і шкури тварин.

Як могли примітивні «печерні люди» мати такі розвинуті навички обробки тканин? Звідки в цих «мисливців-збирачів» було стільки часу для обробки тканин, адже вони повинні були увесь свій час приділяти полюванню, добуваючи прожиток? На думку більшості палеон-

тологів, розділення праці, яке дозволяло людям займатися такого роду діяльністю, повинно було виникнути не раніше виникнення сільського господарства. Адже саме з розвитком тваринництва в людей появилось вдосталь їжі і вони могли дозволити собі думати про щось інше, окрім харчування, наприклад, про будівництво міст, виготовлення одягу, розгадку таємниць хімії і дослідження фарбувальних пігментів різних рослин.

Однак повідомлення про раннє використання технології обробки тканин явно вказує на те, що людина завжди була розумною, працелюбною і винахідливою. Від недавнього відкриття величезної доколумбової цивілізації в Амазонці, що суперечить багатьом історіям про племінні культури (включаючи припущення про примітивних людей Дарвіна), до виявлення «людей, що забули про час», цілком очевидно, що примітивні суспільства могли виникнути із розвинутіших суспільств.

Очевидно, так і відбувалося з жителями печер, що обробляли тканини. Ці люди жили після потопу неподаляк від гори Арарат. Так, вони жили в печерах, але ж це може свідчити про вигоду такого місцерозташування, а не про примітивність стародавніх людей. Будь-яка група людей, яка володіє культурними і технологічними здібностями для того, щоб збирати врожай, обробляти і фарбувати різні матеріали, а також сплітати волокна, — безумовно, досить розумна й винахідлива, щоб побудувати собі теплий і сухий будинок під відкритим небом, а не в печері.

Ясно одне: людина завжди була такою ж розумною, як і сьогодні, а дані про «примітивну» людину неправдиві й оманливі. Ми використовуємо комп'ютери і водимо автомобілі, тому що нам пощастило вирости в суспільстві, яке змогло передати нам всі вміння і навички, закладені у фонді культурних знань, а не тому, що ми розумніші за наших предків.

Роберт В. Картер.

МІНІ-ПРОПОВІДЬ

Свічка, яка не горить, — не сяє

«Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа» (Фил. 3:8).

Сяяти нелегко! Світло добувається ціною того, що породжує його. Свічка, яка не горить, не сяє. Горіння передусє сяянню. Ми мало можемо принести користі іншим без самопожертви. Горіння вселяє думку про страждання. Ми жахаємось всього, що завдає болю.

Ми схильні думати, що приносимо багато користі світові, коли ми фізично сильні, зайняті бурхливою діяльністю, і наше серце й руки повні діл милосердя. Але коли Господь виводить нас в пустинне місце, кладе на ложе хвороби і організм наш виснажується від болю, коли наше діяльне життя припиняється, нам здається, що ми зовсім не потрібні, що ми нічого не робимо.

Однак якщо ми терплячі і покірні, можна упевнено сказати, що більше користі ми приносимо світові у дні страждання і хвороби, ніж тоді, коли думаємо, що так багато робимо. Ми горимо і сяємо, тому що горимо.

Багато женуться за славою, але не бажають нести свій хрест; бажають сяяти, але без горіння. Проте коронації передусє розп'яття!

Християнський Інтернет-магазин «Джерело»

ПРОПОНУЄ:
Біблії, історичні, поетичні, художні книги, свідчення і проповіді, дитячу, богословську літературу, словники, компакт-диски, DVD, календарі, сувеніри, листівки, а також жіночі хустинки і шарфики

Зареєструвавшись на сайті магазину, ви зможете стати учасником акцій, першими дізнаватися про спеціальні пропозиції.

У нашому магазині ви зможете придбати найкращий подарунок для рідних і близьких на день народження, з нагоди інших християнських і родинних свят.

Заходьте на сайт www.djerelo.co.ua
Або телефонуйте: 067 786 96 42.

